

เปิดเตาครั้งแรก

หมูกระทะสองร้านอยู่ข้างกันไม่ได้

นอกจากผัดกะเพรา ต้มยำกุ้ง ผัดไทย อีกหนึ่งอาหารที่ขาดไม่ได้สำหรับคนไทยก็คือ ‘หมูกระทะ’ ไม่ว่าจะเทศกาลไหนๆ หมูกระทะก็คืออาหารที่คนส่วนมากมักจะนึกถึงเป็นอย่างแรกเสมอ

สุขก็หมูกระทะ

เศร้าก็หมูกระทะ

ด้วยความเชื่อที่ว่าหมูกระทะจะเยียวยาทุกอย่าง เรื่องนี้ไม่เกินจริง

ไม่ว่าจะอยู่ส่วนไหนของประเทศไทย ทุกที่ย่อมมีร้านหมูกระทะอยู่ทุกหย่อมหญ้า

แต่ถ้าอยากกินหมูกระทะอร่อยๆ ที่มีความพิเศษมากกว่าที่อื่น เลือกได้เลยว่าจะแวะกินร้าน ‘บุมหมูกระทะ’ หรือ ‘ปิมหมูกระทะ’ ซึ่งร้านทั้งสองตั้งอยู่ติดกัน มีเพียงแค่รั้วไม้เก่าๆ กันเอาไว้เท่านั้น

พอเลือกร้านได้แล้ว ลองสั่งหมูกระทะสักชุด จิบเบียร์เย็นๆ หรือจะน้ำอัดลมซ่าๆ อย่างหมูให้สุกกำลังดี และฟังเรื่องราวดราม่าของเจ้าของร้านไปด้วย รับรองว่าช่วยเพิ่มอรรถรสในการกินแน่นอน

“พี่ๆ ร้านพี่น้ำไหลปะ” เสียงพนักงานร้านปิมหมูกระทะ ตะโกนถามอีกฝั่งหลังจากได้ยินเสียงเหมือนมีคนทำอะไรบางอย่าง อยู่อีกฝั่งของรั้วซึ่งเป็นร้านคู่แข่ง ด้วยความที่เป็นคนคิดน้อยหรือไม่ ก็เป็นคนไม่คิดอะไรเลย ทำให้เขาหวังพึ่งความช่วยเหลือจากร้านข้างๆ

“ไหลๆ” อีกฝั่งตะโกนตอบกลับมา ทำเอาพนักงานหนุ่มใจเสีย เมื่อรู้ว่ามิแค่ร้านเขาที่ตอนนี้ น้ำไม่ไหล

“ร้านผมไม่ไหลวะพี่ ถ้าไม่ล้างตอนนี้ไม่เสร็จแน่” พนักงานหนุ่มหน้าจะอ่อนมองสภาพกระทะที่เต็มไปด้วยคราบไหม้ที่เขาแช่เอาไว้ตั้งแต่เมื่อคืน และยกมือขึ้นกุมขมับทันที ใบหน้าแสดงออกชัดเจนว่าท้อแท้ไหน แม้ว่างานที่ได้รับมอบหมายไม่ใช่งานยาก แต่เป็นงานที่ต้องแข่งกับเวลา การล้างกระทะที่เต็มไปด้วยคราบไหม้ ต้องอาศัยเครื่องมือที่ทางเจ้าของร้านอย่างปิมประดิษฐ์ขึ้นมา แต่ถ้าไม่มีน้ำทุกอย่างก็จบ

“ยืมไหม กูล้างใกล้เสร็จแล้ว”

“ยืมได้จริงๆ เหรอพี่” น้ำเสียงของพนักงานหนุ่มเปลี่ยนเป็น มีหวังทันทีเมื่ออีกฝ่ายใจดีให้เขายืมน้ำในการล้างกองกระทะหลายร้อยใบที่แช่อยู่ตรงหน้า

“ได้ดี เดี่ยวกูล้างพื้นแล้วสอดสายยางเข้าไปข้างล่างรั้ว มันมีรูอยู่ มึงเปิดไม้กั้นด้านล่างออก แล้วหยิบเอาสายยางไป” อีกฝ่ายตะโกนอธิบาย

“พี่รู้ได้ไงอะว่าตรงนั้นมันมีรู” ด้วยความที่เขาเพิ่งมาทำงานได้ไม่นาน ไม่รู้เลยว่ารั้วไม้เก่าๆ ตรงนี้จะมีรูซ่อนอยู่

“กูทำพัง”

“อะ? พี่พูดอะไรนะ ผมไม่ได้ยิน”

“ไม่มีไรๆ มึงเปิดรูยัง กูใช้เสร็จละ”

“ครับ ฯ” พนักงานหนุ่มรีบกุ๊กกิ๊กยอตนั่งลงมองหาว่า
“ตรงไหนอะพี่ ผมไม่เห็นเลย”

“มึงดูลายไม้ ถ้าลายมันขวางแปลก ๆ มึงเลือนออกเลย”

“ลายไม้แปลก ๆ เหรอ” พนักงานหนุ่มทวนคำพูดของผู้มี
พระคุณ พร้อมกับไล่สายตามองหาลายไม้ที่ดูแตกต่างจากลายไม้
แผ่นอื่น ๆ จนกระทั่งเจอลายไม้ลายขวางที่อีกฝ่ายบอกจนได้

“เจอไหม”

“เจอพี่ ๆ ผมเปิดละ พี่สอดเข้ามาเลย”

“ให้กูเปิดน้ำเมื่อไหร่กับอก” อีกฝ่ายยัดสายยางเข้ามาด้านใน
รูที่ถูกเปิดออก

“ถ้าผมใช้เสร็จแล้วให้ตะโกนเรียกพี่มาปิดน้ำใหม่ครับ ถ้ายัด
สายกลับไปเลย ผมกลัวว่าจะไม่มีใครปิดน้ำให้” พนักงานหนุ่มรีบ
สายยาง จัดแจงดึงสายให้เข้ามายังโซนล้าง

“ตะโกนเรียกก็ได้ กูอยู่แถวหลังร้านนี่แหละ”

“พี่เปิดน้ำได้เลยครับ”

“เค ฯ” อีกฝ่ายหมุนวาล์วน้ำทันทีที่อีกฝ่ายตะโกนบอก

เมื่อมีน้ำใช้แล้วพนักงานหนุ่มก็ไม่รอช้ารีบทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้
พลาสติกตัวจิ๋ว สวมถุงมืออย่างล้างกระทั่งที่ค้างอยู่ต่อให้เสร็จตาม
เวลา โดยไม่เอะใจเลยสักนิดว่าทำไมคนที่อยู่รั้วข้าง ๆ ถึงได้รู้เรื่อง
ราวของร้านที่เขาทำงานดีขนาดนี้

“มึงเพิ่งมาทำงานใหม่หรอวะ” เสียงจากอีกฝั่งยังคงตะโกน
ถามต่อ

“ใช่พี่ อาทิตย์กว่ละ ลูกค้าเยอะฉิบหายเลยพี่” ได้ทีเขาก็ขอ
บ่นหน่อย “นี่ผมยังไม่ได้หยุดเลยนะ”

“ดีแล้วไม่ใช่หรอวะ ลูกค้าเยอะ”

“ก็ดีพี่ ลูกค้าเยอะผมก็ได้เงินเยอะ แต่ลูกค้าร้านพี่ก็เยอะ

เหมือนกันไม่ใช่หรอ ผมเห็นคนเข้าออกเยอะเลย แล้วพี่ทำงานที่ร้านนั้นนานยัง”

“ปึกว่าแล้ว” อีกฝ่ายตอบด้วยน้ำเสียงที่นิ่งกว่าเดิม ไม่ได้ดูเป็นมิตรเหมือนในตอนแรก หากฟังไม่ผิดน้ำเสียงหนึ่งที่ว่าเจือความเศร้าอยู่ไม่น้อย

“ตอนแรกผมก็แปลกใจนะ ว่าร้านหมูกระทะสองร้านมาเปิดข้างกันแบบนี้ มันจะไม่แย่งลูกค้ากันหรอ”

“...”

“ตอนนี้ผมก็ยังไม่เข้าใจเหมือนกัน”

“แล้วเขาดูแลมึงดีไหม”

“ฮะ? เขาไหนพี่” คราวนี้คิ้วทั้งสองข้างของพนักงานหนุ่มขมวดเข้าหากัน

“เมื่อก็มึงบอกว่ายังไม่ได้หยุดเลยไม่ใช่หรอ”

“งานมันหนัก แล้วช่วงนี้คนขาดพอดิ พี่บีมเขาเลยขอให้ผมอย่าเพิ่งหยุดจนกว่าจะหาคนมาเพิ่ม พี่บีมเขาให้สองแรงแถมเลี้ยงข้าวด้วย ผมว่าผมก็โอเคนะพี่ ถ้าผมไม่ไหวเมื่อไหร่ พี่บีมก็บอกว่าให้มาบอกได้เลย”

“หึ..”

“พี่เคยเจอพี่บีมไหม แต่ก็ต้องเคยอยู่แล้วปะ ร้านอยู่ข้างๆ กันแบบนี้” พนักงานหนุ่มถามเองตอบเองเมื่อนึกขึ้นได้ว่าร้านทั้งสองอยู่ติดกันขนาดนี้ จะไม่เคยเจอกันได้อย่างไร

“แล้วบีม...สบายดีไหม”

“ก็สบายละมั้ง ผมก็ไม่ค่อยรู้อะไรเท่าไรหรอก ว่าแต่พี่ชื่ออะไรหรอ ผมชื่อแซมมะ” พนักงานหนุ่มที่ชื่อแซมไม่ลืมที่จะแนะนำตัวหลังจากพูดคุยกันมาหลายประโยค

“กูชื่อบูม”

“ยินดีที่ได้รู้จักนะพี่บูม” แคมพยักหน้ารับเล็กน้อยตามประสาคนช่างพูดช่างคุย โดยหลงลืมกฎของร้านที่เคยย้ำก่อนที่จะรับแคมเข้ามาทำงาน

แคมพูดคุยกับบูมอยู่นานสองนาน เป็นการล้าंगกระเทาะที่ไม่เหงาเลย ปกติแล้วแคมจะล้าंगกระเทาะคนเดียวในช่วงสายของวัน พร้อมกับเปิดเพลงจังหวะสนุก ๆ เพื่อบูสต์เอเนอร์จี้ของตัวเองในช่วงที่พี่ ๆ ในร้านคนอื่นยังไม่เข้างาน

“เฮ้ยแคม พี่ลืมนถามเอ็งเลยว่าน้ำไหลไหม บัวบอกว่าน้ำไม่ไหลแล้วเอ็งล้าंगกระเทาะได้ไงวะ”

แคมสะดุ้งเล็กน้อยขณะที่ใช้ไม้แผ่นปิดรูตามเดิม หลังจากยึดเอาสายยางคืนอีกฝั่งที่ให้ยืมก่อนหน้านี้

“ไม่ไหลพี่ปิม” แคมหยุดมือที่กำลังขัดกระเทาะอยู่พลางตอบเจ้าของร้าน

“แล้วล้าंगยังงี้” ปิมที่วางกล่องโฟมอาหารทะเลไว้ในครัวเดินออกมาคุยกับแคมด้านหลังซึ่งใช้เป็นโซนล้าंगทำความสะอาดภาชนะของสด รวมถึงผักต่าง ๆ

“อ้อ ผมยืมสายยางฝั่งตรงข้าม พี่เขาบอกว่าน้ำที่ร้านเขาไหล”

“พี่? พี่ไหน” คิ้วของปิมขมวดเข้าหากันด้วยความสงสัย ในใจภาวนาว่าอย่าให้เป็นคนที่เขาคิดเอาไว้อยู่ หัวใจที่ไม่เคยสั่นไหวกลับรู้สึกแปลก ๆ มวลอากาศแถวนี้ค่อนข้างประหลาด ให้ความรู้สึกเหมือนว่าเขาไม่ได้อยู่กับแคมแค่สองคน

“พี่บูมพี่”

“...” ใบหน้าของปิมนิ่งเรียบผสมความไม่พอใจทันทีที่ได้ยินว่าคนที่ให้ความช่วยเหลือลูกน้องของตัวเองคือใคร ปกติเขาไม่ใช่คนที่วางมาด หรือตั้งหน้าใส่ลูกน้อง คราวนี้เป็นครั้งแรกเลยก็ว่าได้ที่แคมเห็นเจ้านายอย่างปิมแสดงสีหน้าไม่พอใจใส่ตน

เซีย! กูทำอะไรผิดปะวะ

แซมชะงักมือที่กำลังทำความสะอาดทันทีที่เห็นสีหน้าซึ่งเคยใจดีเปลี่ยนไป พร้อมกับคิดว่าตนเปลือยทำอะไรผิดไปหรือเปล่า ปกติแล้วพีบีมไม่ใช่คนเหี้ยมวีน แต่ตอนนี้แซมกลับรู้สึกว่าเขาถูกวีนเข้าให้แล้ว

“พีบีม ผมทำอะไรผิดไปหรือเปล่า” แซมหน้าซีดลงอย่างเห็นได้ชัด รีบลุกขึ้นจากเก้าอี้ ยกมือไหว้เจ้าของร้านด้วยความร้อนรน

“เปล่า แซมไม่ได้ทำอะไรผิด ไม่มีอะไร” พีบีมยิ้มให้ลูกน้องพยายามควบคุมริมฝีปากไม่ให้สั่นด้วยความรู้สึกที่เริ่มตื้นตันขึ้นมา มือทั้งสองคู้อยู่ผิดที่ผิดทางไปหมด เขาไม่รู้เลยว่าจะต้องเอามือไปวางไว้ตรงไหน เลยได้แต่กำปลายเสื้อยืดของตัวเองแน่น จนผ้าที่เคยเรียบยับยู่ยี่ขึ้นมา

พีมรู้เลยว่าตอนนี้ตัวเองเสียอาการหนักมากแค่ไหน เพียงเพราะเปลือยได้ยื่นซื้อ**แฟนเก่า**

ถ้าอดิทัสน์ไม่มาจดจำ ก็ไม่ควรจำหรือเปล่าวะ พีมคิดว่าระยะเวลาหนึ่งปีหกเดือนยี่สิบสามวันจะช่วยเยียวยาทุกอย่างให้ดีขึ้นพอได้ยื่นซื้อตรงๆ ความรู้สึกเจ็บปวดในคราวนั้นก็กลับมาเล่นงานหัวใจของเขาอีกครั้ง

“เซีย! ไฉ่แซมแกมานี่เลย มาคุยกับพี่ด่วน!” บัวที่เพิ่งเดินตามพี่ชายของเธอเข้ามาয়ด้านหลังร้านริบวางของที่ยกมา กวักมือเรียกแซมพนักงานที่เพิ่งเข้ามาใหม่ทันทีที่ได้ยินชื่อของอดีตพี่เขย

ส่วนแซมที่เห็นหน้าบัวก็รีบวิ่งเข้าไปหา เบะปากเหมือนคนจะร้องไห้ ขวัญเสียไม่น้อยเมื่อเห็นเจ้าของร้านที่เคยใจดีทำหน้าไม่พอใจใส่เขา

แซมเข้ามาในช่วงที่ร้านกำลังวุ่นๆ บัวเลยไม่มีโอกาสได้อธิบาย หรือแจ้งกฎเหล็กของร้านซึ่งไม่ว่าพนักงานคนไหนจะต้อง

ปฏิบัติตามว่า...

‘ห้ามพูดชื่อแฟนเก่าของเจ้าของร้าน’

“บีม”

บีมชะงักทันทีที่ได้ยินเสียงคุ้นเคยดังมาจากฝั่งตรงข้ามของร้าน ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าคนในอดีตของเขายังยืนอยู่อีกฝั่งไม่ได้ไปไหน และคงได้ยืนบทสนทนาที่บัวพุดกับพนักงานใหม่

“...!”

“แค่พูดชื่อมันคงไม่เป็นไรหรอกมั้ง”

“...”

“ที่ไม่ให้พูดถึงคือยังลืมกันไม่ได้เหรอ”

“สันติน” น้ำเสียงที่เล่นที่จริงทำเอาคิ้วของบีมกระตุกไม่น้อย และไม่รอช้าที่จะเสิร์ฟอวยวะเบื่อง่ายให้แก่อีกฝ่าย

บีมไม่รอฟังว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไร ทันทีที่ดำเสร็จ เขารีบหันหลังกลับเข้าไปด้านในร้านทันที ปลอ่ยให้ ‘อดีตคนรัก’ ยืนอยู่อีกฝั่งเหมือนเดิม

หากไม่มีรักกันเอาไว้ บีมคงจะเห็นสีหน้าที่เจ็บปวดไม่ต่างกันของบুম แม้ว่าไม่กี่วินาทีก่อนหน้านี้เขาเพิ่งพูดด้วยน้ำเสียงยียวนหวังก่อกรวนอีกฝ่ายไปก็ตาม

“ถ้าอึดอัดมากก็เลิกกันไปเถอะ คนอย่างบีมถ้าไม่มีบุมก็ทำอะไรเองไม่ได้หรอก”

“...”

“คิดผิดฉิบหายที่มาคบกับบีม”

บีมไม่เคยลืมประโยคสุดท้ายที่ทำให้ความสัมพันธ์ของทั้งสองต้องจบลง

บุมไม่เคยลืมประโยคใจร้ายที่เขาพูดออกมาด้วยอารมณ์ในตอนนั้น

ประโยคสุดท้ายที่ทำให้ร้าน ‘บูมกะปิมหมูกระทะ’ กลายเป็น
ตำนานความอร่อย ไม่ว่าจะอยู่ไกลแค่ไหนก็กลายเป็นจุดหมาย
ของคนที่รักการกินหมูกระทะ ต้องจบลงพร้อมๆ กับความสัมพันธ์

มีแต่คนบอกอย่าทำธุรกิจกับเพื่อน ไม่เห็นมีใครเคยบอก
เลยว่าอย่าทำธุรกิจกับแฟน

ถ้าเลือกได้...

ไม่สิ เลือกไม่ได้ ในเมื่อทุกอย่างมันจบไปแล้ว

เปิดเตาครั้งที่ 2

ย่างเองไม่อร่อย ถ้าอร่อยต้องแย่งหมูคนอื่น

ในโลกธุรกิจไม่มีมิตรแท้และศัตรูถาวร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
การประกอบธุรกิจประเภทเดียวกัน เหมือนอย่างร้านบิ๊มหมูกระทะ
และบูนหมูกระทะ ที่ต่างฝ่ายจะต้องเสาะหากลเม็ดเพื่อพิชิตใจลูกค้า
ดึงลูกค้าจากร้านข้างๆ มาเป็นลูกค้าร้านของตัวเอง โดยทั้งเหตุผล
ส่วนตัว หรืออดีตที่มีความทรงจำที่ดีร่วมกัน ในเมื่อเขาเองต้องกิน
ต้องใช้ หากจะทำธุรกิจก็ต้องทุ่มสุดแรง

“จะดีหรือพี่บูน ถ้าเจ้าของร้านนั้นรู้เข้า พวกเราไม่ช่วยเลย
เหวอ” ต่อม หนึ่งในลูกน้องร้านบูนหมูกระทะก้มมองโบรชัวร์แผ่น
เล็กที่มีรายละเอียดเกี่ยวกับโปรโมชั่นลดแลกแจกแถม หวังให้ลูกน้อง
ทำเนียนไปแจกลูกค้าฝั่งตรงข้าม

“เราไม่ได้ไปแจกหน้าร้านเขาสักหน่อย เราแค่คัดกรองตรงลาน
จอดรถ ยังไงที่จอดรถก็แบ่งกันอยู่แล้ว” บูนกระตือรือร้นด้วยความ
เจ้าเล่ห์ อะไรที่สามารถเพิ่มยอดขายให้แก่ร้านของเขาได้ บูนก็พร้อม
ที่จะทำ หากวิธีการนั้นไม่ล้ำเส้นอดีตคนรักมากเกินไป

ลานจอดรถของทั้งสองอยู่ฝั่งตรงข้าม ซึ่งบิ๊มเช่ากับเจ้าของที่
เอาไว้อย่างดี พอบูนแยกตัวออกมาทำ เขาเลยยื่นข้อเสนอผ่านทาง

บัวน้องสาวของปิมว่าขอเช่าที่จอดรถด้วย โดยจะให้อัตราที่มากกว่าในการเช่าปิมอีกที หากให้เขาหาที่เช่าใหม่ นอกจากจะไกลแล้ว ราคายังสูงมากกว่าอีกด้วย ตอนแรกปิมจะไม่ยอมรับข้อเสนอ เขาไม่ยอมมีข้อข้องเกี่ยวกับบูมอีก แต่พอบูมบอกว่าจะจ่ายให้มากกว่าเดิม ปิมเลยทิ้งทีสิเลือกเอาผลประโยชน์ก่อน โดยตกลงที่จะใช้ลานจอดรถร่วมกัน

ขณะเดียวกันบูมก็รู้ว่าวิธีที่เขาทำ อาจจะได้ไม่ได้เพิ่มยอดขายให้แก่ทางร้านถล่มทลายมากมายขนาดนั้น เขาแค่ต้องการเนียนเอาตัวเองเข้าไปอยู่ในสายตา แม้ว่าจะเป็นเรื่องน่าด่าก็ตาม

“แล้วถ้าผมโดนด่ากลับมาล่ะพี่”

“โหยยย...มึงอย่ามาป้อดดิอะ”

“ก็พี่ไม่ได้มาแจกแบบผมนี่หว่า” พนักงานในร้านบ่นเสียงเบาไม่ให้เจ้านายได้ยิน ก้มหน้าก้มตาจับชะตากรรมสำหรับภารกิจในวันนี้

“ถ้ามึงหาลูกค้าจากร้านนั้นมาได้ เดี่ยวกูให้เงินพิเศษเลย”

“เท่าไหร่พี่” ดวงตาหม่นหมองลุกวาวขึ้นทันทีที่ได้ยินข้อเสนอจากปากเจ้าของร้าน

“สิบเปอร์เซ็นต์ของราคาที่ลูกค้าสั่ง กูให้มึงเลย แต่มึงอย่าไปบอกไอ้ท้อปมันนะเว้ย เงินนี้ไม่ใช่เงินร้าน แต่เป็นเงินพิเศษจากกูเอง” ท้อปที่บูมพูดถึงก็คือหุ้นส่วนร้าน และเพื่อนสนิทที่เขาชักชวนมาทำงานด้วย หลังจากไม่ได้ทำร้านร่วมกับปิม

“จัดไปพี่ชายนายเจล ผมจะรูดชิปปากเป็นอย่างดีเลยพี่” พนักงานหนุ่มยกมือขึ้นมาทำท่ารูดชิปปาก ท่าทางในตอนนี้นัดกับตอนแรกอย่างเห็นได้ชัด ส่วนบูมก็ได้แต่ส่ายหน้าเล็กน้อยให้แก่ท่าที่เปลี่ยนแปลงไปหลังจากเขาเอาเงินมาล่อ

“สวัสดิ์ครับคุณลูกค้า วันนี้แวะกินร้านไหนดีครับ” น้ำเสียง
สดใสร่าเริงต้อนรับลูกค้า ขณะที่ลูกค้าลังเลว่าจะไปร้านซำฮักหรือร้าน
ชาวดี เพราะทั้งสองร้านมีที่จอดรถที่เดียวกัน

“มีร้านไหนแนะนำไหมคะ พอดีมาตามรีวิว” ลูกค้าสาวที่ยัง
ไม่ได้ตัดสินใจหรือมีร้านอยู่ในใจอยู่ถามกลับ เพราะคิดว่าคนตรง
หน้าคือพนักงานของร้านไหนสักร้าน

“อ้อ ถ้าจั้นเชิญร้านบุญหมุกระทะเลครับ วันนี้ทางร้านเรามี
โปรโมชั่นด้วย ถ้ายังเลือกไม่ได้ผมแนะนำเป็นร้านนี้เลยครับ” ไม่พูด
เพียงอย่างเดียว ต่อมยื่นโบรชัวร์ที่เตรียมมาให้แก่ลูกค้าได้ดูเมนูและ
โปรโมชั่นเพื่อประกอบการตัดสินใจ

“ถ้าอย่างนั้นก็ได้อะ ไปร้านบุญก็ได้” ต่อมร้องเผลอในใจเมื่อได้
ลูกค้ามาอีกหนึ่งโต๊ะ ระหว่างนั้นก็รีบเสิร์ฟเข้ามาจอดใหม่ ต่อมไม่
รอช้ารีบวิ่งไปตักถาด และนำเสนอโปรโมชั่น

“วันนี้กินร้านไหนดีครับ”

“ว่าจะกินร้านปืมครับ” ลูกค้าหนุ่มที่อุ่มลูกเล็กเป็นฝ่ายตอบ
ขณะรอกรรยาหลังจากรถ

“สนใจเปลี่ยนเป็นร้านบุญไหมครับ วันนี้มีโปรโมชั่นเยอะเลย
ลองดูก่อนไหมครับ” เขาทำวิธีเดิมด้วยการยื่นโบรชัวร์ให้แก่ลูกค้าได้
พิจารณาโปรโมชั่นก่อน

“พอดีเคยมากินร้านบุญแล้วครับ ชอบหมูหมักของร้านปืม
มากกว่า” ลูกค้าหนุ่มปฏิเสธด้วยน้ำเสียงสุภาพ

“แต่สูตรหมูหมักทางร้านเป็นสูตรที่คล้ายกันมากเลยนะครับ
ถ้าผมบอกไปรบกวนคุณลูกค้าอย่าบอกใครนะ” ก่อนพูดโน้มน้าว
ลูกค้า ต่อมไม่ลืมที่จะหันซ้ายหันขวาดูลาดเลาว่ามีคนของอีกร้าน
อยู่แถวนี้ไหม เมื่อเห็นว่าไม่มีใคร ต่อมเลยขายความลับให้แก่ลูกค้า
“พอดีว่าสูตรของทางร้านเป็นสูตรที่เจ้าของทั้งสองคิดค้นด้วยกันก่อน

ที่จะเลิกกันนะครับ ผมไม่แน่ใจว่าคุณลูกค้าได้กินตอนไหน เลยอยาก
ให้ลองเปิดใจกับทางร้านบูมอีกทีนะคะครับ”

“น่าจะกินไปช่วงแรกที่เปิดเลยครับ เธอหรือเราลองไปกินร้าน
บูมอีกทีดีไหม” ประโยคหลังลูกค้าหนุ่มหันไปขอความเห็นจาก
ภรรยา

“ได้นะ ว่าแต่น้องคะ สองคนนี่เขาเลิกกันทำไมเธอ”

“อ้อ เดี่ยวผมจะเล่าให้ฟังระหว่างที่เดินไปทางร้านนะคะ
ที่ร่อยจนเป็นตำนาน จริงๆ ไม่ใช่เพราะประสบการณ์อะไรหรอก
ครับ บังเอิญว่าเป็นสูตรโบราณของแฟนเก่าเจ้าของร้าน” เทคนิคใหม่
ที่เข้เพิ่มความน่าสนใจให้แก่ร้านบูมหมูกระทะ คือความดราม่า
แต่นิด เดิมหน่อย ก็ทำให้ลูกค้าคล้อยตาม และเปิดใจให้แก่ร้านบูม
หมูกระทะมากขึ้น

กลายเป็นว่าเขาได้ลูกค้าเพิ่มจากเดิมเกือบสิบโต๊ะ
ที่บูมต้องภูมิใจ ที่เขาหาลูกค้าเพิ่มได้ ครี ๆ

“พี่ปิม ผมรู้ละว่าทำไมร้านข้างๆ วันนี้ดูคึกคักกว่าปกติ”

แถมวิ่งหน้าตังมาฟ้องเจ้านาย หลังจากวันนั้นที่เขาทำพลาดไปด้วย
การเอ่ยชื่อแฟนเก่าของเจ้าของร้าน แคมสอบถามพี่พนักงานคนอื่น
ที่เคยทำงานอยู่ก่อนหน้าถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น พอรู้ประวัติความเป็น
มาอยู่บ้าง เขาเลยไม่ทำพลาดเป็นครั้งที่สอง แม้ว่าลึกๆ แล้วจะรู้สึก
ประทับใจแฟนเก่าเจ้าของร้านที่ให้ความช่วยเหลือเขาในวันนั้น
ก็ตาม

“อ้อ ว่าไง” ปิมทำทีทำว่าไม่สนใจ แต่ก็ตั้งใจฟังสิ่งที่ลูกน้อง
กำลังจะพูด ตอนแรกปิมไม่ได้สนใจ เพราะลูกค้าที่เข้ามาร้านเขาก็มี
ปริมาณพอๆ กับปกติ

“คือคนซื้อต้มอะพี้ เหมือนมาดักรอลูกค้าที่ลานจอดรถ แจก

ไบพลีวอะไรสักอย่าง แล้วลูกค้าก็เดินตามเข้าไปในร้านเลยพี่ ผมเห็นลูกค้าประจำของเราสองสามคนเปลี่ยนไปกินร้านนั้นแทน ผมเลยรอจังหวะให้ลูกค้ากินเสร็จก่อนแล้ววิ่งไปถามก่อนที่ลูกค้าจะกลับ ลูกค้าบอกว่าร้านนั้นจัดโปรโมชั่นพิเศษ นี่ผมได้ไบพลีมาด้วย” แซมยื่นโบรชัวร์ที่เขาได้มาจากลูกค้าอีกทีให้บีมได้ดู

โปรโมชั่นพิเศษสำหรับลูกค้า*คนพิเศษ* ที่ดูจะเน้นย้ำคำว่าคนพิเศษมากเป็นพิเศษ รายละเอียดเล็กๆ ที่ทำให้บีมเปลอกำโบรชัวร์นั้นยับยู่ยี่

โปรโมชั่นเปิดเตาใหม่ แต่ถ่านไฟเก่า เมื่อสั่งซื้อชุดบูมหมุกระทะแอนด์เฟรนด์ แกรมทันทีสามชั้นหมักน้ำมันงาหนึ่งที พิเศษที่สอง หากลูกค้าคนไหนอกหักแล้วอยากระบาย สามารถเช็กอินที่ร้านบูมหมุกระทะ พร้อมใส่เพลงที่แทนความรู้สึก รับทันทีขนมหวานฟรีหนึ่งถ้วย

พอบีมได้อ่านแล้วก็รู้ได้ในทันทีว่าโปรโมชั่นดังกล่าวไม่ได้จัดเพื่อส่งเสริมยอดขาย แต่จัดขึ้นเพื่อก่อวุ่นวายมากกว่า

“คือมีงจะเล่นอย่างนี้ใช่ปะ ได้ดี กูจัดให้” บีมโกรธจนเลือดขึ้นหน้า เมื่อเห็นว่าร้านข้างๆ จัดโปรโมชั่นแข่ง ลดแลกแจกแถมเหมือนไม่ต้องการกำไร แต่แค่เอาสะใจที่เห็นว่าแย่งลูกค้าจากร้านเขาไปได้ ทั้งยังใช้วิธีที่ไม่สร้างสรรค์ให้พนักงานของที่ร้านทำเนียนมาแจกโบรชัวร์ขณะที่ลูกค้ากำลังจอดรถ หรือลั้งเลว่าจะเข้าร้านไหนดี

“เราจะเอายังไงดีพี่บีม แต่เท่าที่บิวเช็กยอดวันนี้ดู ยอดขายไม่ได้ลดลงไปเลยนะ” บิวที่นั่งอยู่บริเวณเคาน์เตอร์ถามพี่ชายที่มีสีหน้าไม่สู้ดีนัก

“แต่ถ้าไอ้พวกเวรนั้นมันไม่แย่งเราไป เราก็คจะได้ยอดเพิ่มขึ้นไปบิว” จากตอนแรกที่คิดว่าจะทำให้ความสนใจ ตอนนี้บีมเริ่มสนใจขึ้นมาบ้างแล้ว เพราะมีตัวเร้าอย่างชื่อโปรโมชั่นแปลกประหลาดที่

น่าจะส่งสารถึงบีมโดยตรง

“ก็จริงค่ะ” บัวพยักหน้าเห็นด้วยกับพี่ชาย

“พี่คิดออกละ ถ้ามันทำแบบนี้ เดี่ยวพี่จะทำบ้าง” ตอนนีในหัวของบีมมีแผนการมากมายที่จะเอาคืนร้านฝั่งตรงข้าม และรู้วิธีว่าจะปั่นหัวอย่างไรให้บูมหัวร้อนมากกว่าเขาในวันนี้ “แหม เดี่ยวพรุ่งนี้ก่อนจะเข้ามา พี่ฝากแวะร้านสติกเกอร์ในตลาดหน่อยนะ เดี่ยวพี่จะสั่งให้เขาพรินต์ไว้ให้”

“ได้เลยครับพี่บีม จัดไปปป...”

หากมีกระจกสะท้อนอยู่ตรงหน้า บีมคงได้เห็นแล้วว่าตอนนี้ใบหน้าของตนดูไม่ใช่คนที่กำลังคิดเรื่องดีอยู่ แต่ใครจะยอมให้บูมเล่นงานอยู่ฝ่ายเดียว เขาขอสูกลับบ้าง ในเมื่ออีกฝ่ายเริ่มเปิดสงครามนี้ก่อน

“อั้งแดกเลยดิมีง” ท้อปตบไหล่เพื่อนเบาๆ พร้อมกับใช้ หลังมือดันคางของบูมให้เข้าที่ ก่อนที่จะมีแมลงอะไรบินเข้าไปในปากของเพื่อนรัก

“เออดิ” บูมที่ตื่นขึ้นมาในช่วงสายของวัน ยืนงออยู่ในดงป้ายสติกเกอร์สีแดงที่แปะอยู่ตามผนังและเสาไฟฟ้าหน้าร้านเขา ไหนจะป้ายไวโนลที่ติดอยู่บริเวณทางเข้าลานจอดรถ หากลูกค้านำรถเข้ามาจอด อย่างไม่ต้องเห็นป้ายนี้แน่นอน

ก็รู้ว่าบีมเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้น แต่ไม่คิดว่าจะแค้นมากขนาดนี้ ขนาดที่ว่าเอาป้ายสติกเกอร์สีแดงที่มีชื่อร้านบีมหมูกระทะขนาดใหญ่ พร้อมกับโพรมิชั่นที่ว่าหากเห็นป้ายนี้ และถ่ายรูปมา สามารถนำมาแลกรับส่วนลดที่ร้านบีมหมูกระทะลิบเปอร์เซ็นต์ไม่มียอดขั้นต่ำ เรียกได้ว่าเป็นการตอบกลับที่แสบมากเหมือนกัน

“แสบฉิบหาย” บูมยกมือขึ้นมาเกาศีรษะแรงๆ

“แจ้งตำรวจไหม ข้าหาบุกรุก” ท็อปแชนเล่น เมื่อเห็นสีหน้า กลืนไม่เข้าคายไม่ออกของเพื่อน หากเป็นคนอื่นเชื่อว่าบูมคงแจ้ง ข้าหาบุกรุกที่เข้ามาติดสติเกอร์ในยามวิกาล แต่นี้เป็นบีม ต่อให้ทำมากกว่านี้บูมก็ไม่เอาเรื่องแน่นอน คงจะใช้วิธีนี้หาข้ออ้างเข้าไปถึง ตัวบีมมากกว่า

“บุกรุกเหี้ยอะไร ไม่ได้เข้ามาในบ้านด้วยซ้ำ”
“แล้วมึงจะไปไหน”

“ไปใช้ไฟโรมันสักหน่อย สงสัยอยากให้กูไปใช้” บูมตัดสินใจ ฝ่าฝืนกฎที่บีมเคยตั้งว่า หากไม่มีเหตุจำเป็นห้ามเข้ามาในบ้านของบีม แต่ตอนนี้เขามีเหตุจำเป็นแล้วเลยต้องเข้าไปแสดงตัวสักหน่อย แทนที่จะคอยสอดส่องอยู่แถว ๆ บริเวณรั้วซึ่งเป็นที่ประจำที่บูมใช้นัดพบกับใครบางคน ไม่ให้เจ้าของร้านอย่างบีมจับได้

ส่วนท็อปได้แต่สายหนักระอาพฤติกรรมสุดแสนเจ้าเล่ห์ของเพื่อน แค่อยากหาเรื่องกลับไปคุยกับแฟนเก่า เล่นสร้างสถานการณ์ ะใหญ่โต

ก็อย่างนี้แหละ จะไปโทษใครได้ ทำตัวเองทั้งนั้น

“พอดีมาใช้ไฟโรมันครับ ต้องแจ้งตรงไหนเอ่ย” น้ำเสียง ยีวนกวนบาทาที่ไม่ต้องฟังจนจบประโยคบีมก็รู้ได้ในทันทีว่าเป็นเสียงของใคร โชคดีที่ตอนนี้พนักงานยังไม่มา บัวเลยอาสาไปเอาของที่ตลาดแทน ภายในร้านจึงเหลือแค่เขาคนเดียว

“ถ้าคุณลูกค้าอ่านภาษาไทยออกสักนิด ก็คงจะเห็นนะครับว่า ตอนนี้ร้านยังไม่เปิด” ระยะเวลาหนึ่งปีเจ็ดเดือนกับอีกครั้งวันที่ เลิกกัน บีมเชื่อว่าตอนนี้หัวใจของเขาแข็งแรงมากพอที่จะต่อปาก ต่อคำกับอดีตคนรักได้ ไม่ต้องคอยหลบหลีกสายตาหรือเสียงที่จะ ได้รับข่าวสารของอีกฝ่าย ในเมื่อตอนนี้สถานะของพวกเขาคือคู่แข่ง

ทางธุรกิจ

“ไม่มีสิทธิพิเศษสำหรับอะไรเก่าๆ เหวอครับ อย่าว่าแต่ป้ายโพรมิชั่นที่ติดเลย ผมมีรูป และหลักฐานมากมายเป็นตัวช่วยในการยืนยันว่าผมนะลูกค้าประจำตัวจริงของ**ร้านบีมหมุกระทะ**” บুমไม่พูดอย่างเดียว เขาหยิบเอาโทรศัพท์มือถือเตรียมเปิดรูปหลักฐานซึ่งเป็นภาพคู่ในวันวานที่เคยหวานของพวกเขาททั้งสอง หวังยียวนกวนประสาทให้บีมด่าเล่นๆ

“อย่ากวนตีนกู ไม่ตลก”

“ทำไมเจ้าของร้านพูดหยาบคายจังเลยล่ะครับ ถ้าผมรีวิวให้หนึ่งดาวเนี่ยอย่าหาว่าใจร้ายนะ” ใบหน้าของบุมยังคงมีรอยยิ้มที่ดูสนุก เมินใบหน้าของเจ้าของอีกฝ่าย

“คิดว่ามึงให้ได้แค่คนเดียวหรือไง อย่ามาเล่นอะไรสกปรกๆ”

“ไม่ทำเหวอ ก็แค่แซวเล่นไปนั่นแหละ” บุมยกมือขึ้นยอมแพ้เมื่อเห็นสีหน้าของบีมเริ่มเอาจริง

“แล้วเข้ามาทำไม”

“จะเข้ามาขอโทษนะ ที่ตอนนั้นคิดน้อยไปหน่อย” ในที่สุดบุมก็มีโอกาสได้ใช้ข้ออ้างที่เขาคิดเอาไว้มาใช้กับสถานการณ์ตรงหน้า “ก็ไม่ถูกแหละที่เข้าไปชักจูงลูกค้าแบบนั้น” สีหน้าของบุมค่อยๆ เปลี่ยนไปอย่างเป็นธรรมชาติ จากยียวนกวนประสาทกลายเป็นรู้สึกผิด

“รู้ด้วยเหวอว่าชักจูง” บีมเท้าเอวถาม คนที่สีหน้าเปลี่ยนไปแบบนั้น ไม่ค่อยน่าไว้วางใจเลยสักนิด “มึงมีแผนอะไร”

“ถ้าบอกว่าไม่มีจะเชื่อไหม”

“แล้วเชื่ออะไรได้ด้วยเหวอ” บีมเม้มปากแน่น ทันทีที่เปลอแสดงออกถึงอารมณ์บางอย่าง ก่อนจะกลับมาใช้เสียงแข็งเหมือนเดิม “ช่างเหอะ อยากทำอะไรก็ทำไป ยังไงร้านเราสองคนก็ต้อง

ชวนชวายเป็นทำทุกวิถีทางให้ลูกค้าเข้าร้านเยอะที่สุดอยู่แล้วนิ แต่จะบอกว่าไม่ใช่แค่มีงทำคนเดียว ถ้าไม่อยากอยู่กันแบบสงบก็ไม่ได้ดีอะไรอยู่แล้ว” ที่ผ่านมามีมเข้าใจว่า ร้านของพวกเขาดูต่างคนต่างอยู่ ไม่ยุ่งวุ่นวายกัน แต่พอเริ่มวุ่นวายกับเขาก่อน ปีมก็คิดวิธีมากมาย มาแก้เกมคืน ส่วนหนึ่งคืออยากเอาคืน อีกส่วนก็อยากเอาชนะ อยากทำอะไรก็ได้ให้ลูกค้ามาเข้าร้านเขามากที่สุด

บูมลอบกลิ่นน้ำลายทันทีที่ได้ยิน เขาไม่ค่อยชินกับท่าทีจริงจังของปีมสักเท่าไร ระยะเวลาแค่หนึ่งปีเจ็ดเดือนกับอีกครั้งวัน ไม่น่าเชื่อว่าจะทำให้ปีมดูโตเป็นผู้ใหญ่มากขนาดนี้

“ทำไมปีมดูโตขึ้นกว่าแต่ก่อนจัง”

“ที่ถามนี้ไม่รู้ หรือแค่อยากกวนตีนให้กูหงุดหงิดเล่น” ปีมเค้นหัวเราะด้วยความขมขื่น การที่เขาเปลี่ยนไปส่วนใหญ่ก็มาจากคนตรงหน้านี่แหละ

“อยากรู้จริง ๆ”

“ลองโดนทั้งคูสิ จะได้รู้”

“...”

“อ้อ เกือบลืมไปเลยว่าคนแบบมีงชอบทั้งคนอื่นมากกว่าโดนทั้ง” ดวงตาของปีมวูบไหวเล็กน้อย รวากับว่ากำแพงที่เคยตั้งเอาไว้สั่นคลอน เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้น มือข้างหนึ่งกำเข้าหากัน รวากับว่าต้องการสะกดกลั่นความอ่อนแอบางอย่างไม่ให้อีกฝ่ายได้เห็น

“...” บูมนิ่งเงียบไม่ได้ตอบโต้อะไร เพราะสิ่งที่ปีมพูดมานั้นคือเรื่องจริง มีเพียงเรื่องเดียวที่เขาอยากจะได้งสุดใจว่าเขาไม่ได้ชอบเป็นคนทั้งคนอื่นก่อน แต่เขาแค่เป็นคนเหยียที่ไม่มีความอดทน และเห็นแก่ตัวจนตามืดบอด ทำสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตหลุดหายไป พอคิดได้ทุกอย่างก็สลายกันไปแล้ว พอจะกลับเข้ามาก็บอดแหกทนไม่ได้

กับการที่ถูกมองด้วยสายตารังเกียจ

“ถ้าอยากกินจริง ๆ ก็ค่อยมาตอนร้านเปิด มาในฐานะลูกค้า กูต้อนรับหมด แต่ถ้ามาในฐานะอื่นอันนี้คงไม่ต้อนรับจริง ๆ” สายตาของบีมที่เคยมองกันด้วยความรัก ตอนนี้กลับว่างเปล่าจนน่าใจหาย การที่บีมมองบุมเหมือนกับลูกค้าธรรมดาทั่ว ๆ ไป ไม่ได้มีความพิเศษหลงเหลืออยู่ เป็นสายตาที่ยืนยันได้ว่าความผูกพันในอดีตถูกลบเลือนไปจนหมดสิ้นแล้ว

พุดจบบีมก็หันหลังเดินหนีเข้าไปหลังร้านทันที ปล่อยให้บุมยืนสะอึกอยู่ที่เดิมคนเดียว อารมณ์ในตอนนี้อาจแตกต่างจากตอนแรก ที่เข้ามาอย่างเห็นได้ชัด พอมองตามแผ่นหลังเล็กของคน que เดินหนีเขาไป บุมก็เริ่มเข้าใจถึงความรู้สึกของบีม

ความรู้สึกของบีมคงจะเหมือนกับเขาในตอนนั้น ตอนที่เขาเป็นฝ่ายเลือกเดินหนีออกมา ทำได้มากที่สุดแค่มองตามแผ่นหลังนั้นไป พอจะอ้าปากพูดว่าอย่าไปก็ไม่มีเสียงที่จะเปล่งออกมา

คำที่พูดว่าจุกจนพูดไม่ออกมันเป็นอย่างนี้เอง

ตอนมามาอย่างหงส์ แต่ตอนกลับชิมอย่างหมาเลย ดูท่าแล้วการผูกมิตรกับอดีตคนรักจะไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย

“ฮึก!” ทันทีที่เข้ามาหลังร้าน พอแน่ใจแล้วว่าหลบจากระยะสายตาของบุมได้ บีมก็ทรุดตัวนั่งยอง ๆ ยกมือปิดหน้าระบายความเสียใจที่ตื้นตันขึ้นมา รวากับว่าความเข้มแข็งเมื่อครั้งเป็นเพียงแค่ละครฉากหน้าที่สร้างขึ้นเพื่อป้องกันตัวเอง แค่เห็นหน้ายังทำให้เขาเป็นได้มากขนาดนี้ ยิ่งตอกย้ำว่าเขาไม่เคยเอาชนะบุมได้เลย ไม่ว่าจะเรื่องนี้หรือเรื่องไหน ๆ ก็ยังเป็นบีมที่ต้องร้องไห้เสียใจ และตามหลังบุมอยู่หลายก้าวเสมอ

ดูจากการที่บุมกลัมาหาเขาที่ร้าน กล้าที่จะประกาศสงครามการแข่งขัน กล้าที่จะเอาตัวเองกลับเข้ามาในวงโคจรเดิมอีกครั้ง บ่ง

บอกได้เป็นอย่างดีว่าตอนนี้นูมมูฟออนไปไกลมากแล้วจริง ๆ

ในขณะที่หัวใจของบีมกำลังสั่นคลอนจนแทบยืนไม่อยู่ เสียงตะโกนเชียร์ตอกของพนักงาน และเสียงจានสังกะสีกระทบกันหลังร้านกลับดังสะท้อนราวกับจะย่ำเตือนหน้าที่ บีมสุดลมหายใจเข้าลึก พยายามกลืนก้อนความเสียใจลงไปอย่างยากลำบาก เขามองดูคราบน้ำมันบนผ้ากันเปื้อนที่สวมจนชินตา ความเจ็บปวดจากการถูกทิ้งมันยังอยู่ตรงนั้น แต่ไฟในเตาที่ลูกโชนบีบคั้นให้เขาต้องลุกขึ้นไปจัดการกับความอ่อนแอของตัวเอง แล้วสวมบทเจ้าของร้านที่เข้มแข็งเพื่อสู้กับทุกอย่าง

“อย่าร้องไห้อี้ม อย่าร้อง” บีมทุบอกตัวเองเบา ๆ เรียกขวัญกำลังให้กลับมา ก่อนจะยกมือขึ้นลูบใบหน้าปาดน้ำตาที่รินไหล

“ทำไมกลับมาไวจังวะ” ท็อปที่อำปากหาวบิตซ์เกียจอยู่ หน้าร้านเอ่ยถามเพื่อนที่เพิ่งหายไปได้ไม่นานก็เดินก้มหน้ากลับเข้ามา สภาพตอนไปกับตอนกลับช่างแตกต่างกันเหลือเกิน

“อย่าแซว กูอารมณ์ไม่ดีอยู่” นูมก้มหน้ามองพื้น ไม่เงยหน้าสบตาเพื่อน ถ้ามันเห็นหางตาของเขามีน้ำใสซึมอยู่ ไอ้ท็อปมันลื้อแน่ พอมันลื้อเขาก็คงจะร้องให้ออกมา กลายเป็นไอ้ซี่แยให้มันหัวเราะใส่อีก

ตอนนี้เลยต้องพาตัวเองเข้าไปเยียวยาจิตใจเงียบ ๆ คนเดียว หากดีขึ้นแล้วค่อยมาปรับทุกข์กับมันอีกที

ใครว่าเขาฟูมฟองได้ไง ไม่จริงเลยสักนิด เขาแค่แอกอาร์ตว่าไม่เป็นอะไรเฉย ๆ ไม่อยากจะพูดว่าคนบอกเลิกไม่ใช่ไม่เจ็บ แต่ก็ไม่อยากโดนซ้ำเติมมากกว่านี้ เพราะถ้าเขาไม่อยากเจ็บก็ไม่ควรอยากเอาชนะด้วยการบอกเลิกก่อน เพราะถ้าคนโดนบอกเลิกไม่มาง้อ ก็เท่ากับว่าพวกเขาจะเลิกกันตลอดไป

เปิดเตาครั้งที่ 3

น้ำซุปรหม้อไหนไม่ใสผงชูรสก็คงไม่อร่อย

กลยุทธ์ในการแจกส่วนลดที่บีมคิดขึ้นมาถือว่าเป็นความสำเร็จเป็นอย่างมาก ในการดึงลูกค้าจากร้านของอีกฝ่ายมาเป็นลูกค้าของตัวเอง หลังจากคำนวณค่าใช้จ่ายสำหรับโปรโมชั่น และจำนวนลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการภายในร้าน ทำให้ยอดขายของบีมพุ่งขึ้นมากถึงสิบเปอร์เซ็นต์ นับว่าเป็นเปอร์เซ็นต์ที่น่าพอใจสำหรับการจัดโปรโมชั่นครั้งแรก

บีมนั่งยิ้มทันทีที่เห็นยอด ถ้ารู้ว่าจะได้เยอะขนาดนี้ เขาทำโปรโมชั่นแข่งไปตั้งนานแล้ว แต่ก็นั่งยิ้มได้ไม่นาน เมื่อเห็นรูปถ่ายที่ลูกน้องในร้านส่งเข้ามาให้ในไลน์กรุป

ป้ายสแตนด์ที่มีขนาดเท่าตัวของบีมผายมือไปทางร้านหมูหมุกระทะ พร้อมกับป้ายกำกับแนกวงที่ว่า **เลยไปหน่อย อร่อยกว่า** ทำเอาบีมกัดฟันกรอดด้วยความไม่พอใจ หากเขาพอมีเวลาว่างเมื่อไร จะหาทางเอาคืนหมูแน่นอน!

“ลูกค้าโตะนั้นมากินร้านเราห้าวันติดแล้วไหมนะบัว” บีมที่ยืนเอาแขนทำกับเคาน์เตอร์คิดเงินมองความเรียบร้อยภายในร้าน พลางเอ่ยถามน้องสาว หลังจากเห็นว่ามิลูกค้าหน้าเดิมมากิน

หมูกระทะร้านเขาติดกันเข้าวันที่ห้า

“ไหนคะ” บัวที่นั่งอยู่ด้านหลังเคาน์เตอร์เงยหน้ามองตามสายตาของพี่ชาย “อ้อ ไข่เลยพี่ปิม เมื่อวันก่อนก็มาซื้อกลับไปกินที่บ้านอีกหลายชุดเลยนะ”

“ชอบขนาดนั้นเลยหรอ ดีใจจัง” ปิมอดไม่ได้ที่จะยิ้มดีใจเมื่อเห็นว่าลูกค้าดูเอนจอยกับรสชาติหมูกระทะของที่ร้าน

“เขามาชมด้วยนะว่าร้านเราของสดมาก แบบว่าใช้วัตถุดิบดี” บัวที่มีโอกาสได้คุยกับลูกค้าหลายครั้งพูดกับพี่ชาย

“ก็ต้องดีอยู่แล้ว พี่เลือกมาเองกับมือ”

“เชียว ขนาดของเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างพวกถ่านพี่ปิมก็เลือกเอง บัวเหลือจะเชื่อเลย”

“อะไรที่เราเลือกเองมันดีที่สุดบัว ไม่ใช่ว่าไม่ไวใจคนอื่น ๆ ในร้านนะ” ปิมรีบพูดดกขึ้นมาก่อนที่น้องสาวจะคิดและเข้าใจไปอีกแบบ

ขณะที่สองพี่น้องคุยกันเรื่องสัพเพเหระ สายตาของปิมเหลือบไปเห็นลูกค้าโต๊ะหนึ่งยกมือขึ้น ปิมที่เห็นว่าตอนนี้เขาวางอยู่คนเดียว ขณะที่ลูกน้องคนอื่น ๆ กำลังยุ่งอยู่กับการรับออเดอร์และเสิร์ฟอาหารให้ลูกค้า ปิมเลยอาสาเดินไปหาลูกค้าโต๊ะนั้นแทนที่จะให้น้องสาวอ้อมจากเคาน์เตอร์ออกมา

“เดี๋ยวพี่ไปเอง บัวอยู่นี่แหละ”

บัวยังไม่ทันจะลุกจากเก้าอี้ก็ต้องนั่งลงที่เดิม มองตามหลังพี่ชายที่เดินไปหาลูกค้าด้วยท่าทางเป็นมิตร

พอบัวเห็นว่าปิมเริ่มมีความสุข เริ่มมีชีวิตชีวาขึ้นมาบ้างก็ได้แต่ยิ้มดีใจ กว่าปิมจะผ่านตรงนั้นมาได้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสักนิด

“พี่บีม!” เสียงโหวกเหวกโวยวายในช่วงใกล้ค่ำเป็นความเคยชินของเจ้าของร้านหมูกระทะอย่างบีม ที่ต้องคอยหันซ้ายทีขวาที ตามที่ลูกน้องเรียกขอความช่วยเหลือ หรือถามความเห็นเขาเหมือนอย่างตอนนี้

“ว่าๆ” บีมส่งยิ้มให้ลูกค้าหลังจากเขาวางผักมาจานใหญ่ลงบนโต๊ะ ก่อนจะขานรับลูกน้องที่ตะโกนเรียกชื่อเขาอีกที แต่สายตาหันเห็นลูกค้ายกมือเรียกก่อนพร้อมกับทำสัญลักษณ์ว่าต้องการเช็กบิล บีมเลยรีบหันไปทางบ่าวผู้ซึ่งเป็นน้องสาวที่วนอยู่หน้าเคาน์เตอร์ “บ่าว! โต๊ะสี่คิดเงิน”

“เคอะ พี่บีมรอแป๊บ” บ่าวตอบรับเสียงดังพลางเหลือบมองเลขโต๊ะ ก่อนจะคีบเลขเพื่อพรินต์บิล เดินตรงมาคิดเงินลูกค้าด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“โต๊ะนี้หน้อยพี่!” ด้วยความที่ร้านค่อนข้างแน่น ทำให้บีมมองไม่เห็นใบหน้าของลูกค้าโต๊ะที่มีปัญหา เขาเห็นเพียงแค่ลูกน้องยกมือเรียกด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ในใจบีมคิดนำไปแล้วว่าต้องมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นแน่นอน

ในฐานะเจ้าของร้าน เขาต้องใจเย็นมากที่สุดเพื่อควบคุมสถานการณ์

“ว่าไง” บีมขีดมือกับผ้ากันเปื้อนสีชมพูของตัวเอง ก่อนเอ่ยถามลูกน้องที่ตอนนี้สีหน้าไม่สู้ดีนัก

“ลูกค้าจะคอมเพลนพี่ เขาบอกว่าน้ำซุปร้านเราเหมือนน้ำล้างจาน” ลูกน้องรีบวิ่งมาหาตอนที่บีมจะเดินไปถึงโต๊ะ พร้อมกับกระซิบให้ได้ยินกันแค่สองคน “แต่ผมเห็นเขากินหมดเลยนะพี่ ไม่รู้ว่าจะหาเรื่องไม่จ่ายเงินหรือเปล่า”

“ไม่เป็นไรๆ ไปดูโต๊ะอื่น เดี๋ยวพี่จัดการเอง” บีมยิ้มให้ลูกน้องพร้อมกับแตะไหล่เบาๆ หวังให้อีกฝ่ายเบาใจไม่ต้องเป็นกังวล

บีมนะเจอะมาเยอะ เปิดร้านมาก็หลายปี ลูกค้าแปลกๆ เจอะ
มากี่มาก บีมคิดว่ารับมือได้

“คุณลูกค้าได้รับความไม่สะดวกด้านไหนหรือเปล่าครับ” บีม
ฉีกยิ้มอย่างมีมิตรไมตรีให้แก่ลูกค้าโต๊ะที่มีปัญหา

สายตาศายามกวาดมองบนโต๊ะว่ามีอะไรผิดปกติหรือเปล่า
เท่าที่ดูก็ไม่มีอะไรผิดปกติ หมูขูดใหญ่ถูกกินจนหมดเกลี้ยง เหลือ
เพียงแค่เศษผักเล็กน้อย ช่างๆ มีกองทิ้งขุขขนาดใหญ่วางอยู่ หาก
มองเดินๆ ก็คงเหมือนลูกค้าที่กินเสร็จแล้วเตรียมเช็กบิล

“น้ำซุปรสชาติหมาไม่แตกเลย ใช้มือหรือใช้สันตีนทาวะ”

บีมหน้าถอดสีทันทีที่ได้ยินลูกค้าพูดกระแทกกระทั้น หากดู
จากหลักฐานบนโต๊ะแล้วค่อนข้างที่จะไม่สอดคล้องกับคำพูดเลย
สักนิด บีมว่าลูกค้ามาทรงแปลกๆ ละ

มุขปากของบีมกระตุกนิดๆ แต่ก็ต้องฝืนยิ้มเอาไว้ ในใจ
พยายามบอกตัวเองซ้ำๆ ว่านั่นคือลูกค้า ลูกค้าคือพระเจ้า การ
บริการต้องมาเป็นอันดับหนึ่ง

“ผมขอรับฟีดแบ็กไว้นะครับ ทางเราจะพยายามปรับปรุงให้
ยิ่งขึ้น ถ้าไม่เป็นการรบกวนลูกค้าช่วยขยายความคำว่ารสชาติสุนัข
ไม่รับประทานได้ไหมครับ เช่น ชาติรสชาติแบบไหน ทางผมจะได้
แก้ไขถูกจุดครับ” บีมพยายามที่จะพูดให้สุภาพมากที่สุดเท่าที่จะ
ทำได้ เขาไม่อยากเอาชื่อเสียงของร้านมาแลกกับอารมณ์ชั่ววูบของ
ตัวเอง

ถ้าแพ้ให้แก่เสียงในหัวตัวเอง บีมคงจะพูดออกไปว่า **บอกเขา
ว่ารสชาติหมาไม่แตก แต่มึงเล่นแตกจนไม่เหลือถึงหมา**

ปัง!

“ก๊อรสชาติสันตีนไง! คิดไรเยอะเยอะวะ” ลูกค้าที่ว่าตบโต๊ะเสียง
ดังลั่นจนบีมสะดุ้งเล็กน้อย เสียงของลูกค้าที่เริ่มดัง ทำให้โต๊ะที่อยู่

ใกล้ๆ เริ่มหันมาให้ความสนใจเพิ่มมากขึ้น บีมรีบหันไปมองลูกค้าคนอื่น ๆ พร้อมกับผงกศีรษะเป็นเชิงขอโทษขอโพยสำหรับเสียงดังไวววาย

“เออ! ก็เพื่อนบอกแล้วไงว่ารสชาติเหี้ย รสชาติเหี้ยคือเหี้ย มึงจะรับผิดชอบยังไง จะให้มาขายความทำสันตินะไรนักหนา” เพื่อนของลูกค้าที่มาทรงเดียวกันพูดเสริม ถ้าดูจากพละกำลังภายนอกแล้ว บีมว่าตนสู้ไม่ได้หรอก จะให้ลูกน้องมาจัดการก็ไม่ใช่ว่าเรื่อง เขาไม่อยากจะให้ลูกน้องมาทำหน้าที่เป็นการด่า หรือมาเสียงเจ็บตัวกับพวกลูกค้าประสาทแตกที่หวังกินฟรี

บีมพอจะรู้ว่าลูกค้าต้องการอะไร แต่เขาให้ไม่ได้ ถ้าเขายอมหนึ่งครั้งก็จะมีครั้งต่อไป ดีไม่ดีอาจจะมีคนทำตาม หากเป็นอย่างนั้นร้านเขาไม่เจ๊งเอาเหวอ

ใช่ว่าบีมจะไม่เคยเจอลูกค้าประเภทนี้ ลูกค้าหัวหมอที่หวังมากินฟรี หรือมาสร้างสถานการณ์เรียกร้องเงินจากทางร้าน อยู่ๆ บีมก็นึกถึงประโยคของใครบางคนที่ทำเอาอารมณ์ขึ้นมากกว่าเดิม และยิ่งตอกย้ำว่าประโยคนั้นคือเรื่องจริง

“ทำร้านไม่ใช่ทำโรงงาน บีมจะมาใจดีชี้ชี้กับทุกคนไม่ได้”

“...”

“บีมช่วยบีมได้ทุกเรื่องอยู่แล้ว แต่บีมอยากให้บีมลดความใจดีแล้วมองความเป็นจริงหน่อย ลูกค้าไม่ได้นิสัยดีทุกคนหรอกนะ ยิ่งเราทำธุรกิจ บีมอยากให้บีมคิดมากกว่านี้ ถ้าไม่อยากจะให้ร้านเจ๊ง”

“ขอโทษก็แล้วกันที่บีมคิดได้แค่นี้”

แต่ตอนนี้บีมคิดได้แล้ว คิดได้ทุกอย่างโดยที่ไม่ต้องมีใครคอยมานั่งบอกหรือสอนเหมือนเมื่อก่อน ระยะเวลาปีกว่า บีมได้ลอง

ลงมือทำทุก ๆ ขั้นตอน ผิดบ้าง พลาดบ้าง แต่ก็ถือว่าได้ประสบการณ์
มาไม่น้อย ไม่ใช่แค่นั่งรอรับเงินเพียงอย่างเดียวเหมือนเมื่อก่อน
ตอนนี้มีงบค่ากุไม้ได้แล้วบูม กูมาไกลเกินกว่าจะให้มีงบมางั่นสอน
เหมือนเด็ก ๆ อีกต่อไปแล้ว!

“เฮ้ย! เหม่อเหี้ยไรของมึง จะเอาไป จะรับผิดชอบไปวะ”

บีมสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อข้อมือของตัวเองถูกลูกค้าถือวิสาสะคว้า
เอาไว้พร้อมกับออกแรงบีบแรง ๆ จนบีมสะบัดหนีด้วยความไม่พอใจ
มึงเปิดก่อนเองนะไอ้ลูกค้า!

“แล้วคุณลูกค้าจะรับผิดชอบกับของที่กินไปยังไงครับ ถ้าลูกค้า
อยากให้ผมชดเชยก็ต้องชดเชยผมกลับด้วยสิครับ แพร่ ๆ เลย ผมทำ
ร้านนะครับ ไม่ได้ทำโรงงาน” บีมมอบรอยยิ้มให้ลูกค้า รอยยิ้มที่เต็ม
ไปด้วยความไม่จริงใจ เสแสร้ง ยียวน กวนประสาทจนอีกฝ่ายเลิ่ด
ขึ้นหน้าเพียงเพราะการกระทำกวน ๆ ของเจ้าของร้าน

ตุ๋ป!

“เจ้าของร้านบริการเหี้ยแบบนี้ ใครจะอยากมาแดกวะ” เมื่อ
เห็นว่าบีมไม่ได้หัวอ่อนเหมือนหน้าตา ลูกค้าก็แสดงความไม่พอใจ
ด้วยการทุบโต๊ะเสียงดังขึ้นมาอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ลูกค้าจ้องทุบเสียงดัง
มากกว่าเดิมจนขวดยาน้ำหล่นแตกกระจายเต็มพื้น

คราวนี้ลูกค้าคนอื่น ๆ ในร้านหันมาให้ความสนใจแทบจะทันที
บ้างก็ยกโทรศัพท์มาถ่ายรูปหรืออัดคลิปวิดีโอ บ้างก็มองเฉย ๆ หรือ
บางคนก็เริ่มส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์

“พีบีม โอเคปะเนีย ให้บัวช่วยไรไหม” บัวรีบตรงมาหาพี่ชาย
ของเธอพร้อมกับลูกน้องในร้านหลายคน เมื่อเห็นว่าสถานการณ์เริ่ม
ไม่ค่อยดี

“ไม่เป็นไร ๆ บัวพาลูกน้องไปดูลูกค้าคนอื่นต่อเถอะ เดี่ยวพี่
จัดการต่อเอง” บีมหันมาตะไหล่น้องสาวเบา ๆ ก่อนจะหันกลับมา

เคลียร์ปัญหาที่คาราคาซังอยู่ตรงหน้า “ใจเย็นๆ กันดีกว่าครับ ผมว่าลูกค้าเองก็ไม่อยากมีปัญหา” บีมนับหนึ่งถึงสิบในใจ สูดลมหายใจเข้าออกซ้ำๆ เพื่อข่มอารมณ์ที่กำลังจะระเบิดออกมา

“ที่กูมาวันนี้ก็อยากมีปัญหานั้นแหละ มึงจะเอาไง! รสชาติไม่ได้เรื่อง น้ำซุปรสจืดสนิทเหมือนไม่ได้ปรุง!” ลูกค้าทั้งสองยืนขึ้นเต็มความสูง ก้าวเข้ามาตรงหน้าบีมพร้อมกับผลักไหล่แรงๆ จนบีมเซไปด้านหลัง

“น้ำซूपทางร้านเราเคียวกระดูกหมูอย่างดีเลยนะครับ น้ำซุปลีทองแบบนี้ไม่ได้มาจากซूपก้อนหรืออะไรเลย อยากให้มองความตั้งใจนิดหนึ่งครับ” บีมคาดเดาเอาไว้แล้วว่าอีกไม่กี่นาทีต่อจากนี้ คลิปที่เขาปะทะฝีปากกับลูกค้าจะต้องถูกอัปโหลดลงโซเชียลอย่างแน่นอน หากให้วิเคราะห์จากสถานการณ์ตรงหน้า เขาว่าทางเขาเป็นต่ออยู่เหินๆ บีมเลยใช้พื้นที่ตรงนี้ในการโฆษณาร้านของตัวเอง

ตั้งใจมองข้ามการคุกคามก่อนหน้า ก็แค่โดนผลักเอง ไม่เป็นไรหรอกบีม

บีมได้แต่ปลอบใจตัวเองที่เต็มไปด้วยความกลัว

“พูดเหี้ยไรของมึง จืดก็คือจืดดิอะ หมูก็แข็ง ผักก็เน่าๆ เหมือนเก็บมาจากเศษผักเหลือๆ ในตลาด!”

“พิสูจน์ไหมครับว่าเรื่องที่พูดมานั้นเป็นความจริงไหม ผมยินดีให้ตรวจสอบนะ แต่ถ้ากล่าวหาลอยๆ ไม่เป็นความจริง ผมฟ้องนะ คุณลูกค้ากำลังทำให้ร้านผมเสียหาย” บีมกัดกรามแน่นระงับอารมณ์ของตัวเอง ตอนแรกก็ตั้งใจยียวนกวนประสาท ไปๆ มาๆ ดันถูกลูกค้าปั่นประสาทกลับจนได้

บีมไม่ยอมให้กล่าวหาลอยๆ ทั้งๆ ที่เขาตั้งใจทุกขั้นตอนไม่มีทางเอาของไม่มีคุณภาพมาขายหรอก

บีมรักร้าน บีมรักการบริการ บีมตั้งใจเสิร์ฟของอร่อยที่มี

คุณภาพให้แก่ลูกค้า พอมาถูกกล่าวหาทั้งๆ ที่ไม่เป็นความจริง บีม
รับไม่ได้หรอก

“พอพูดความจริงแล้วก็เถียงคอปเป็นเอ็น ไหนบอกว่ายอมรับ
พิดแบ็กใจ ญะ! ชี้คูนีหว่า” การกระทำหยาบคายของลูกค้าเรียก
กระแสดความไม่พอใจให้แก่พนักงานและลูกค้าคนอื่นๆ

“ผมจ่ายให้ก็ได้เนะครับ จะได้จบๆ ไป คุณจะได้ไม่ต้องเอา
เวลาไปเถียงกับเขา” ลูกค้าโตะซ้างๆ ที่มาพร้อมกับครอบครัวเอย
ตัดปัญหา เขาอยากใช้เวลากับครอบครัว ไม่ใช่เอาเวลามานั่งฟังคน
ทะเลาะกันให้เสียบรรยากาศ “ถ้ารู้ว่าจะมาเจออะไรแบบนี้ ไปกิน
ร้านบุหมมุกระตะดีกว่า”

ประโยคหลังที่ดังขึ้นมาเบาๆ ทำเอาบีมหน้าเสียวว่าการ
ปะทะฝีปากกับลูกค้าตรงหน้านี้เสียอีก

“ไม่เป็นไรครับ คุณลูกค้าไม่ต้องรับผิดชอบ ขอโทษด้วยเนะครับ
ที่ทำให้เสียบรรยากาศ ส่วนพวกคุณรบกวนออกไปคุยกับผมด้าน
นอกร้านได้ไหมครับ” บีมโค้งศีรษะขอโทษลูกค้าโตะอื่น ๆ ก่อนจะ
หันมาพูดกับลูกค้าโตะที่มีปัญหา

“ไม่! จนกว่ามึงจะรับผิดชอบ”

“จะให้รับผิดชอบอะไรครับ ในเมื่อที่คุณพูดมาไม่เป็นความ
จริงเลย”

“ลองไหมล่ะ”

“ลองอะไรครับ”

“ลองแดกน้ำซุปลันตีนของมึงดู...”

ซ่า~

ยังไม่ทันที่บีมจะเอยถามว่าพิสูจน์อย่างไร เหยือกน้ำซุปที่วาง
อยู่บนโตะก็ถูกยกขึ้นมาราดศีรษะขณะที่เขาไม่ทันได้ตั้งตัว ดีที่น้ำซุป
ในเหยือกนั้นถูกตั้งไว้นานแล้วเลยไม่ร้อน ไม่อย่างนั้นหน้าบีมได้แตก

ก่อนที่จะได้เงินจากลูกค้า

เมื่อเห็นว่าสถานการณ์เริ่มบานปลาย ลูกน้องก็รีบปรีเข้ามา ยืนคั่นกลางระหว่างบีมกับลูกค้า ส่วนบีมที่ตั้งสติได้รับลูกค้าชูปอกจากใบหน้าของตัวเองทันที

“ออกไปเถอะคะ ก่อนที่จะเรียกตำรวจ” บัวออกปากไล่ลูกค้าที่มีปัญหาแทนพี่ชาย “ไม่อยากจ่ายก็ไม่ต้องจ่าย”

“ไม่ได้บัว ยอมไม่ได้หรอก” บีมรีบลูกค้าชูปอกจากใบหน้าของตัวเอง แทรกตัวกลับมาเผชิญกับลูกค้าเหมือนเดิม ก่อนจะเอื้อมมือไปคว้าแขนของลูกค้าที่ทำที่ท่าว่าจะเดินออกจากร้านไปง่าย ๆ ทั้ง ๆ ที่ยังไม่จ่ายเงิน

หมีบ!

“เฮ้ย! ปล่อย”

“ไม่ จ่ายเงินมา” บีมกำข้อแขนใหญ่ ๆ ของลูกค้าแน่น ใบหน้าที่เคยแต่งแต้มไปด้วยรอยยิ้มตอนนี้เต็มไปด้วยแรงโทสะที่พร้อมจะปะทะเต็มที ร่างกายของบีมอาจจะไม่แข็งแรงเหมือนนักกีฬา แต่ก็ใช่ว่าจะปล่อยให้ตัวเองถูกเอาเปรียบง่าย ๆ แบบนี้

“กูไม่จ่าย!”

“จ่าย”

“กูบอกว่าไม่จ่ายไง!”

“จ่ายมา!” ตอนนี้บีมดันลูกค้าออกไปนอกร้านเพื่อเคลียร์ปัญหา หากวันนี้ไม่ได้เงินก็คงจะต้องได้เลือดแทน

“พี่บีม อย่า!”

เสียงห้ามของบัวรวมถึงลูกน้องคนอื่น ๆ ตะโกนแข่งกับแรงสู้ของพี่ชายที่ตอนนี้กระโดดเกาะลูกค้าไม่ยอมปล่อย แขนเล็ก ๆ นั้นรัดคอจนลูกค้าหน้าถอดสี ส่วนอีกคนที่มาด้วยกันจิกหัวบีมแรง ๆ ให้เลิกรัดคอเพื่อนของตน ขณะที่ลูกน้องคนอื่น ๆ ก็พยายามดึงตัว

ลูกค้าที่จิกหัวบีมออก เป็นภาพเหตุการณ์ซุลมุนวุ่นวายกลายเป็นการทะเลาะวิวาทจนได้

“ปล่อยกุสิวะ ไอ้เหี้ยนี่!”

ตุ๊ป!

บีมหล่นลงมากระแทกพื้นแรง ๆ เป็นเหตุให้ศีรษะกระแทกเข้ากับพื้นดินเต็ม ๆ บีมไม่รู้หรือกว่าตอนนี้สภาพตัวเองเป็นอย่างไร แต่ที่แน่ ๆ เขาต้องเอาเงินจากไอ้ลูกค้าเหี้ยนี่ให้ได้!

หมับ!

“บีม พอ!”

บีมโมโหจนขาดสติ ไม่รู้เลยว่ารอบข้างตอนนี้เป็นอย่างไร ไม่รู้แม้กระทั่งว่าคนที่พุ่งเข้ามาถาปามอดรตเขาเอาไว้คือใคร ตัวสั่นด้วยความโกรธเกินกว่าจะควบคุม

“ปล่อยกุ!” บีมพยายามดิ้นรนขึ้นตัวออก เมื่อหูได้ยินเสียงของไอ้ลูกค้าเวรนั้นพูดยั่วเขายู้อย่างนั้น แต่ดันอย่างไรก็ดันไม่หลุด ถ้าเขาหลุดออกไปได้ นอกจากไอ้ลูกค้าเวรนั้น เขาจะกลับมาจัดการคนที่ถาปามอดรตตนอยู่ในตอนนี้ ถึงจะอยู่ในช่วงอารมณ์ที่กำลังโมโหจนขาดสติ เสียเวลาทีหนึ่งบีมกลับสัมผัสได้ถึงความคุ้นเคยบางอย่างของคนที่รวบตัวเขาเอาไว้ โดยเฉพาะกลิ่นน้ำหอมจาง ๆ ที่บีมจำได้ขึ้นใจแทรกผ่านกลิ่นควันและน้ำซุ๊ปที่เปียกโชกอยู่บนตัวเขาในตอนนี้

“บีมใจเย็นหน่อย!”

“ไม่ กูไม่ใจเย็นแล้ว!”

“ก็เพราะหัวร้อนแบบนี้ไง ทุกอย่างเลยพัง!”

“ปล่อยกุ!”

“ให้มันพังแค่เรื่องของเราไม่ได้เหวอ!”

“...” บีมหยุดดิ้นทันทีที่ได้ยินน้ำเสียงคุ้นเคย ค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นมองอย่างพิจารณาว่าคนที่บังอาจมาถาปามอดรตเขาเอาไว้คือใคร พอเห็นเต็ม

สองตา บีมก็ค่อย ๆ ก้าวถอยหลังหนีไม่สนใจเลยว่าตอนนี้ศีรษะของตัวเองมีเลือดสีแดงไหลหย้อยลงมา

“ใจเย็น ๆ บีม ใจเย็น ๆ” บুমพยายามเบี่ยงเบนความสนใจบีมให้มองมาที่เขาเมื่อสายตาสังเกตเห็นเลือดบนหน้าผากของอีกฝ่าย ชยับเข้ามาใกล้พร้อมกับจับไหล่ทั้งสองข้างของบีมเอาไว้แน่น

บีมน่าจะกลัวเลือดมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ถ้าเห็นเมื่อไรเป็นลมล้มพับไปทุกที

“มะ...มึง” บีมปิดมือที่จับไหล่ของตนออก การเผชิญหน้ากับบุมตรง ๆ เป็นเรื่องที่ทำให้บีมขวัญเสียมากที่สุด ยิ่งเห็นหน้าก็ยิ่งรู้สึกเจ็บปวด ยิ่งอยู่ใกล้ก็ยิ่งทรมาน อุตส่าห์ปิดการรับรู้เรื่องราวของอีกฝ่ายมาได้ตั้งนาน ทำไมต้องมาใกล้ซิดจนสัมผัสได้ถึงลมหายใจของกันและกันในวันนี้ด้วย

ตอนนี้บีมเลือกจุดโฟกัสไม่ถูกแล้วจริง ๆ ว่าเรื่องไหนที่ทำให้เขาเจ็บปวดมากกว่ากัน

“อย่าจับ อย่ามอง” คิ้วของบุมขมวดเข้าหากันทันทีที่บีมยกมือขึ้นสัมผัสของเหลวที่เริ่มไหลหย้อยลงมาตรงหน้า

แต่เข้าไปเสียแล้ว เมื่อบีมค่อย ๆ มองนิ้วมือของตัวเองที่เพิ่งสัมผัสสบริเวณศีรษะ

ตุ๊บ!

“บีม!” พอเห็นว่าของเหลวที่ว่ำนั่นคืออะไร บีมก็เป็นลมล้มไปทันที

โชคดีที่บุมไวกว่า รีบชันตัวบีมเอาไว้ก่อนที่จะล้มลงบนพื้นอีกครั้ง

ตัวก็แค่นี้ ทำไมชอบทำอะไรเกินตัว บุมไม่เข้าใจบีมจริง ๆ

เปิดเตาครั้งที่ 4

หมูกระทะก็ต้องย่าง ไม่ใช่ต้ม

“พี่บูม...”

“บัวเผาะร้านอยู่นี่แหละ ไปเช็คว่ามีลูกค้าคนไหนโดนลูกหลงไหม ถ้ามีก็ถามว่าเรารับผิดชอบอะไรได้บ้าง ถ้าเขาไม่เอาความอะไร ก็ไม่ต้องให้จ่ายค่าอาหารวันนี้ แล้วก็ให้ส่วนลดเขาไปด้วย แต่ถ้าคนไหนจัดการต่อไม่ได้บัวโทร. หาไอ้ท้อปมันเลยนะ แล้วก็กลับไปบอกลูกค้าทั้งหมดว่าวันนี้เครื่องตีฟรีไม่ต้องคิดเงิน” บูมกระชับกอดบีมที่สลบอยู่ในอ้อมแขนของเขาให้แน่นคง ก่อนจะหันมาพูดกับบัวที่มีสีหน้ากังวลไม่น้อย สายตาเขาแต่จับจ้องมาที่พี่ชายของเธอ

ส่วน ‘ท้อป’ ที่บูมเอ่ยขึ้นมานั้นคือเพื่อนสนิทของเขา ที่ตอนนี้กลายเป็นหุ้นส่วนอยู่ร้านข้าง ๆ นั่นเอง

“ได้เลยพี่บูม แล้วพี่บูมจะไม่เป็นอะไรเหอะ ถ้าพี่บีมฟื้นขึ้นมา บัวว่า...” บัวเม้มปากแน่นด้วยความกังวลจนเปลoyกนิ้วขึ้นมากัดเล็บด้วยสีหน้าเคร่งเครียดในสายตาของบูม บัวกับบีมมีพฤติกรรมคล้ายกันราวถูกถ่ายทอดมาทางพันธุกรรม เวลาที่เครียดหรือทำอะไรไม่ถูกมักจะชอบกัดเล็บ

“ไม่เป็นไร พี่จัดการต่อเอง เดี่ยวพี่จะพาบีมไปโรงพยาบาล ถ้า

บัวติดต่อไอ้ท้อบไม่ได้ก็โทร. มาหาพี่ได้เลยนะ” บুমพูดขึ้นมาก่อนที่ บัวจะพูดจบ แค่เห็นใบหน้าที่เต็มไปด้วยความกังวล บุมก็พอจะเข้าใจว่าบัวคิดอะไร พร้อมกับปล่อยมืออีกข้างยื่นมาจับข้อมือเล็กข้างที่ยกนิ้วขึ้นกัดออกด้วยท่าทางเป็นธรรมชาติ ก่อนจะกลับมากระชับ อ้อมกอดบีมที่ยังคงสลับไม่รู้เรื่อง

บัวรู้ว่าพี่ชายของเธอต้องไม่พอใจแน่ ๆ หากตื่นขึ้นมาเจอ หน้าแฟนเก่าที่ยังคงผูกใจเจ็บ ส่วนบัวก็ภาวนาอย่าให้บีมชักใช้ว่า ทำไมบุมถึงมาถูกจังหวะ เธอไม่อยากจะสารภาพว่าเป็นคนส่งข้อความไปขอความช่วยเหลือจากบุม เมื่อเห็นว่าสถานการณ์ภายในร้านเริ่ม วนวาย พี่ชายเริ่มหัวร้อน

“โอเคคะ พี่บีมจะไม่ใช่ไรโซไหมพี่บุม”

“มันไม่ใช่ไรหรอก พี่ชายบัวหัวแข็งจะตาย” บุมก้มหน้ามอง คนสันตทุธิ์ในอ้อมกอดของตัวเอง ถ้าจำไม่ผิด ก่อนเลิกกันบีมตัว หนักมากกว่านี้ อยากหาเรื่องแซวว่าที่น้ำหนักลดแบบนี้ เพราะอกหัก จนกินอะไรไม่ลงเลยเธอ เชื่อเถอะว่าถ้าบีมไม่หมดสติ เขาคงโดนไล่เตะเปิดกลักร้านไปนานแล้ว ดีไม่ดีอาจจะโดนด่าหาว่ายังไม่เข้าใจเรื่องอีก

บุมจะถนัดเรื่องก่อกวนให้บีมโมโหอยู่แล้ว

แล้วก็ถนัดทำตัวให้น้ำโดนด่าเช่นเดียวกัน

“บัวฝากพี่บีมด้วยนะพี่บุม”

“ครับ พี่ยีนดี” บุมยิ้มให้บัว หวังว่าอีกฝ่ายจะคลายความกังวลลงได้บ้าง

เมื่อเคลียร์สถานการณ์ตรงหน้าได้แล้ว บุมรีบพาบีมมายัง โรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุดเพื่อทำแผล และตรวจเช็กร่างกาย ตอนบุมวิ่งเข้ามาเป็นจังหวะเดียวกับที่เขาเห็นว่าบีมหล่นลงมากะแทกพื้น

เต็มๆ ไม่รู้ว่าศีรษะกระแทกแรงไหม เลยตั้งใจให้หมอดตรวจให้ละเอียด ส่วนเขาก็นั่งรออยู่ด้านนอกจนกว่าบีมจะย้ายออกจากห้องตรวจ และได้ยินกับหู ได้ดูให้เห็นกับตาว่าบีมไม่เป็นอะไร

บีมอยากฟังให้แน่ใจก่อนว่าบีมปลอดภัย หลังจากนั้นเขาก็จะกลับเลย บีมก็ไม่อยากให้บีมตื่นขึ้นมาแล้วอึดอัดใจเมื่อเจอกับเขา บีมยังจำสายตาที่เจ็บปวดของบีมได้เป็นอย่างดี บางทีการที่เห็นเขา อยู่ใกล้ๆ อาจทำให้บีมลำบากใจมากกว่าเดิมก็ได้

“บ๊วทางนั้นเป็นไงบ้าง โอเคไหม” หลังจากมีเวลาว่างระหว่าง รอบีมตรวจ บีมไม่รอช้าต่อสายหาบ๊วน้องสาวแท้ๆ ของอดีตคนรัก

ตั้งแต่เลิกกับบีม ในช่วงแรกบีมไม่เคยเลิกติดต่อบ๊วเลย แม้ว่า บ๊วจะไม่อยากคุยกับเขาก็ตาม แต่ที่ต้องคุยเพราะต้องมาเป็นธุระ จัดการอะไรหลาย ๆ อย่างให้แก่บีมที่ไม่คุยกับเขา

บ๊วเองก็รู้สึกโกรธแทนพี่ชายอยู่เหมือนกัน เธอเคยอยู่ใน หลายๆ เหตุการณ์ก่อนที่ทั้งสองจะเลิกกัน คอยให้คำปรึกษา และ คอยปลอบตอนที่พี่ชายร้องไห้ จนกระทั่งเวลาผ่านไปความโกรธที่ ว่าก็ค่อยๆ ลดน้อยถอยลง เพราะหลาย ๆ สิ่ง หลายๆ อย่างในร้าน ยังต้องอาศัยบีมในช่วงแรก เป็นการพึ่งพาเงียบๆ ที่รู้กันอยู่แค่สอง คนคือบ๊วกับบีม

[โอเคแล้วค่ะพี่บีม บ๊วจัดการเรียบร้อยแล้ว แล้วพี่บีมเป็นยังไง บ้างคะ ฟ้นหรือยัง]

“ยังๆ ตอนนี้น่าจะกำลังตรวจอยู่ เดี่ยวถ้าบีมออกมาพี่โทร. หาบ๊วอีกทีนะ แล้วบ๊วค่อยมาเปลี่ยนพี่ที่นี่อีกที” สายตาของบีม เหลือบมองประตูห้องฉุกเฉินที่ยังไม่มีทีท่าว่าจะเปิดออกมา

[ถ้าบ๊วไปใครจะดูร้านล่ะคะ นี่ก็อีกหลายชั่วโมงกว่าจะปิดร้าน ด้วย พี่บีมช่วยอยู่จนกว่าร้านปิดได้ไหมคะ] ไม่ใช่ว่าเธอไม่ห่วง พี่ชาย บ๊วรู้ว่าพี่ชายของเธอจะปลอดภัยเมื่อมีบีมอยู่ข้างๆ อีกอย่าง

...ตอนนี้บีมาถึงมือหอมแล้วเลยไม่มีอะไรให้เธอกังวล

การที่บัวไม่ทิ้งร้าน อีกเหตุผลสำคัญก็คือการป้องกันตัวเอง ถ้าบีมรู้ คนที่โดนบนจนหูซาก็คือบัวเองนี่แหละ

ใคร ๆ ก็รู้ว่าบีมรักร้านมากกว่าอะไร

“บีมจะอดอดถ้าเจอหน้าพี”

[พีบูมก็ทำเหมือนที่ผ่านมามีคะ อย่าให้พีบีมเห็น หรือถ้าเห็น แล้วก็ชี้หัวพูดไปเรื่อยให้พีบีมโมโห] น้ำเสียงของบัว ถ้าบูมฟังไม่ผิด ดูเธอจะสนใจไม่น้อย ทั้ง ๆ ที่ตอนแรกยังกังวลอยู่เลย [งานถนัด พีบูมไม่ใช่เธอ เรื่องย่อโมโหคนอื่น]

“ไหนลองบอกหน่อยสิคะบัว ว่าเมื่อไหร่จะได้หลอกดำพี” บูมหัวเราะออกมาเล็กน้อย ไม่ได้ถือสาเรื่องที่บัวว่ากระทบเขา

[พีบูมอย่ามาพูดคะกับบัว ชนลูกเกิน]

“ไม่ได้ดูดีเลยเธอ ไหนใครบอกว่าผู้ชายพูดคะขาน่ารัก”

[อาจจะยกเว้นพีบูมไว้คนหนึ่งแหละ ฮ่า ๆ] บัวหัวเราะชอบใจที่ได้แก้แค้นแทนพี่ชายด้วยการกวนโมโหบูมนิด ๆ หน่อย ๆ ก่อนจะวางสายเมื่อไม่มีอะไรที่น่าเป็นห่วง

[บัวไปก่อนนะพีบูม เดี่ยวถ้าเก็บร้านแล้วบัวจะรีบไปเลยคะ]

“ให้ไอ้ท๊อปมาส่งนะ อย่าขับรถกลางคืน” บูมไม่ลืมหัด หากร้านปิดก็น่าจะดึกอยู่พอสมควร บูมไม่อยากให้บัวขับรถมาคนเดียว

[โอเคคะ พี่ท๊อปเพิ่งกลับร้านไปเมื่อกี้เลย]

“โอเคครับ ถ้าออกจากร้านแล้วส่งข้อความมาบอกพี่ด้วยนะบัว” บูมพูดจบก็กดวางสาย ก่อนจะเลื่อนสายตากลับมาโฟกัสที่ประตูห้องฉุกเฉินเหมือนเดิม

บูมรีบลุกขึ้นจากเก้าอี้เมื่อประตูห้องตรวจเปิดออกพร้อมกับคุณหมอคนที่ดูแลเคสของบีม

“ผลตรวจออกประมาณช่วงอาทิตย์หน้านะครับ วันนี้คงให้

คนไข้แอดมิตดูอาการก่อนดีกว่าครับ บริเวณที่กระแทกแผลค่อนข้างใหญ่เลย ตอนนี้อยู่บนเตียงแล้วครับ” คุณหมอเจ้าของไข้รายงานการตรวจให้แก่บีมที่ยังคงมีสีหน้ากังวลไม่น้อย

“ครับ รบกวนคุณหมอด่วนนะครับ” บีมยกมือไหว้ขอบคุณ

“เดี๋ยวอีกสักพักจะย้ายคนไข้ไปที่ห้องพิเศษนะครับ รบกวนทางญาติช่วย...”

บีมพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินตามคุณหมอเพื่อไปกรอกข้อมูลของบีมในส่วนที่เหลือ

ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ บีมกรอกข้อมูลต่าง ๆ ของบีมได้โดยไม่ลังเลเลย ไม่ว่าชนิดยา หรืออาหารที่บีมแพ้ รวมถึงโรคประจำตัว แม้กระทั่งเลขบัตรประชาชนสิบสามหลักที่บีมจำได้ทุกตัวขึ้นใจ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับบีม บีมยังคงจดจำได้เสมอ

จดจำอย่างนั้นหรือ?

จดจำได้ก็ลืมได้ ทำไมเขาไม่เคยลืมอะไรเลย ระยะเวลาปีกว่าที่เลิกกัน **ไม่ได้ช่วยให้บีมลืมได้เลยสักนิด** แต่ถ้าถามว่ายังรักบีมอยู่ไหม บีมไม่แน่ใจว่าเขาควรค่าแก่การได้รับความรักจากบีมเหมือนเดิมหรือเปล่า

แต่ถ้าถามว่าลืมบีมได้หรือยัง บีมกลัตอบเลยว่า เขาพยายามที่จะลืมบีมทุกวัน พยายามลืมเรื่องราวที่เกิดขึ้น พยายามลืมคำพูดแย่ ๆ การกระทำห่วย ๆ ที่ไม่เคยรักใส่ใจของบีมเลย พยายามกลบเกลื่อนความผิดด้วยปากหมา ๆ ที่จ้องจะกัด จ้องจะแซะเมื่อมีโอกาส โดยที่ตัวเองไม่รู้เลยว่าการกระทำเหล่านั้นเป็นเพียงแค่การเรียกร้องความสนใจจากบีม

นิ้วมือเรียวยาวที่กำลังจับปากกาขีดเขียนอยู่นั้นชะงักค้างทันทีตอนที่เขาเพิ่งรู้ว่าเรื่องของบีมไม่เคยถูกลบออกไปจากใจเลย

บีมน่าจะอยากให้บีมจดจำบีมได้ในทุก ๆ วัน โดยไม่สนใจเลย

ว่าสิ่งที่ปิมจำนั้นจะเป็นเรื่องอะไร

ไม่ว่าจะวิธีไหน ขอแค่ปิมยังจำเขาได้ก็เพียงพอแล้วไม่ใช่หรอ

...

**“ปิมเชื่อปะ...ตั้งแต่คบกันมา ปิมคือคนแรกเลยที่ทำให้ปุม
แปลกใจไปเกือบทุกเรื่อง”**

เดดครั้งที่ร้อยของพวกเขาวนมาที่ร้านหมูกระทะข้าง ๆ มหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะสุขหรือเศร้า ทุก ๆ เรื่องราวจะจบที่ร้านหมูกระทะ อยู่เสมอ เดดครั้งที่ร้อยก็เช่นเดียวกัน

ดวงตาของปิมมักจะเปล่งประกายทุกครั้งที่ยืนหมูกระทะ ยิ่งถ้าร้านไหนมีช่องด้านข้างขนาดใหญ่สำหรับใส่น้ำซุ๊ป ปิมจะมีความสุขมากขึ้นกว่าเดิมหนึ่งจุตห้าเท่า

“แปลกใจอะ ปิมก็กินแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ปิมไม่ค่อยชอบย่าง ย่างแล้วมันแห้ง ถ้าต้มแล้วมันจะนุ่มมากเลย” ปิมคิบตะเกียบจ้องมองหมูนุ่มที่เขาคิบใส่บริเวณข้างกระทะที่เต็มไปด้วยน้ำซุ๊ปสีเหลืองทองพร้อมกับผักหลายชนิดที่รอเปื่อย

“แล้วทำไมเราไม่เปลี่ยนไปกินชาบูแทนอะ ปิมจะได้ลวกได้ต้มได้ต้มที่” ปุมไม่สามารถละสายตาจากคนตรงหน้าได้เลย รอยยิ้มของปิมยังคงเป็นสิ่งที่ปุมชอบมากที่สุด

“ก็ปุมชอบกินหมูกระทะ”

“...”

“ถ้าเรามากินหมูกระทะปุมก็มีพื้นที่ย่าง ส่วนเราก็มีพื้นที่รอบ ๆ ต้มด้วย ถ้าปุมอยากชดน้ำก็ตักชดได้เลย พอรอผักเปื่อยอีกนิดน้ำซุ๊ปตรงนี้จะหวานมาก ๆ เลยนะ นี่ปิมใส่ข้าวโพดไว้ด้วย แล้วก็ตอกไข่ตาม” ปิมใช้ตะเกียบเขี่ยเมล็ดข้าวโพดเล็ก ๆ ที่เริ่มลอยตัวขึ้นมาเหนือน้ำซุ๊ปไม่รู้ตัวเลยว่าการกระทำของตัวเองจะเรียกรอยยิ้ม

ให้แก่คนที่นั่งฝั่งตรงข้ามได้มากแค่ไหน

“...”

“มีอะไรหรือเปล่า ทำไมบูมเอาแต่มองหน้าบีม” บีมสังเกตว่าอีกฝ่ายเอาแต่มองหน้าตัวเองก็รีบวางตะเกียบลงแล้วใช้สองมือลูบทั่วใบหน้าของตัวเอง จนกระทั่งมือเล็ก ๆ ของบีมถูกบูมรวบเอาไว้

“บีมน่ารัก บูมก็เลยอยากมอง เวลาบีมยิ้ม บูมไม่อยากให้ใครเห็นเลย บูมหวง” บูมเอ่ยขึ้นพร้อมรอยยิ้มละมุนที่หาได้ยาก มีอณูยีนไปปิดปอยผมที่ปรกหน้าบีมออกอย่างแผ่วเบา ท่ามกลางเสียงซู่ซ่าของมันหมุนบนเตาและความร้อนที่โชยมาจนผิวแก้มของทั้งคู่เริ่มขึ้นสีแดงเรื่อ

“เวอร์มาก บูมเวอร์มาก” บีมส่ายหน้าเบา ๆ ให้แฟนตัวเองที่ชอบพูดจาโอเวอร์ พลังคิบบิมนุ่มที่ดื่มจนได้ที่มาวางบนจานของคนตรงหน้า

ใครจะรู้ว่ากลิ่นไหม้จาง ๆ ของเนื้อหมูที่เกรียมได้ที่ผสมกับความหวานหอมของน้ำซุ๊ปข้าวโพดในวันนั้น คือกลิ่นของความสุขที่บีมไม่เคยรู้เลยว่า วันหนึ่งมันจะกลายเป็นกลิ่นที่คอยตามหลอกหลอนเขาในฝันร้ายทุกค่ำคืน

“บูมสัญญาว่าบูมจะทำให้บีมยิ้มเยอะ ๆ นะ”

บูมสัญญาว่าบูมจะทำให้บีมยิ้มเยอะ ๆ นะ

บูมสัญญาว่าบูมจะทำให้บีมยิ้มเยอะ ๆ นะ

.

.

.

“ให้บูมเหนื่อยแค่กับงานพอ อย่าให้ต้องมาเหนื่อยกับบีมเลย บูมเบื่อจะ บูมเบื่อฉิบหายเลยบีม!”

ไหนว่าสัญญาจะทำให้ยิ้มเยอะ ๆ ไง ไม่รู้ว่ตั้งแต่ตอนไหนที่

รอยยิ้มของบีมค่อย ๆ หายไป ไม่มีอีกแล้วรอยยิ้มที่บีมเคยบอกว่าชอบ นอกจากรอยยิ้ม ตอนนี้บีมก็ไม่มีบีมแล้ว

ไม่น่าเชื่อเลยว่าเดดครั้งแรก และการจากลาครั้งสุดท้าย จะเกิดขึ้นวนเวียนอยู่กับร้านหมูกระทะ

ถ้ามีโอกาสได้กลับมาคบกันจริง ๆ ก็อยากให้ร้านหมูกระทะ ให้หมูกระทะช่วยเยียวยาใจของเราสองคนอีกครั้ง

“...”

ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี สิ่งที่บีมไม่ชอบมากที่สุดก็คือน้ำตาของบีม บีมไม่ชอบเห็นบีมร้องไห้ บีมไม่ชอบที่หลาย ๆ ครั้งตัวเองเป็นต้นเหตุของน้ำตานั้น

บีมมองน้ำใส ๆ ที่ไหลหยดลงมาจากดวงตาทั้งสองที่ยังคงปิดสนิทอยู่ ใจจริงอยากยื่นมือไปซับพร้อมกับบอกลบว่า **ไม่เป็นไรนะ ผันร้ายก็ไม่มีไร บีมอยู่ตรงนี้แล้ว** แต่ตอนนี้บีมทำแบบนั้นไม่ได้ เขาไม่อยู่ในสถานะที่ทำได้ หากผินตัวเองทำไปอย่างใจหวัง เท่ากับเขากำลังฉวยโอกาสตอนที่อีกฝ่ายไม่ได้สติ

สิ่งที่บีมทำได้ในตอนนี้คือการนั่งอยู่เงียบ ๆ ข้าง ๆ บีม หากบีมตื่นขึ้นแล้วเห็นหน้าบีมก็อาจจะทำให้อารมณ์เสียขึ้นมาได้

แต่อย่างน้อย ๆ การที่บีมอารมณ์เสีย ก็ดีกว่าปล่อยให้บีมตื่นมาแล้วไม่เจอใคร หรือจมอยู่กับฝันร้ายที่บีมรู้ว่าตัวเองน่าจะอยู่ในฝันร้ายของบีม

“บีม บีมขอโทษนะ” บีมยังคงเป็นคนขี้ขลาดที่มักจะเอ่ยขอโทษในช่วงที่บีมไม่รู้สีกตัว ไม่รับรู้ถึงการมีอยู่ของเขา

บีมติดกับความคิดมากของตัวเอง ก่อนจะได้อธิบายว่าเขาทนเห็นบีมร้องไห้อยู่นานไม่ได้ เลยหยิบทิชชูแฉะ ๆ นั้นมาซับหยาดน้ำตาที่ยังคงรินไหลออกมาเรื่อย ๆ อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

สายตาที่บูมมองบีมยังคงเต็มไปด้วยความรู้สึกมากมายอัดแน่นอยู่ในนั้น ทั้งเป็นห่วง และรู้สึกผิดที่เขาไม่สามารถช่วยเหลืออะไรบีมได้ จนบีมต้องมาเจ็บตัวอยู่แบบนี้

“มือก็เล็กแค่นี้ ทำไมชอบทำอะไรเกินตัวจัง” บูมยื่นนิ้วชี้ไปลูบใต้หลังมือของบีมเบา ๆ กลัวว่าจะเป็นการรบกวนเจ้าของมือที่ยังคงนอนหลับไม่ได้สติอยู่บนเตียง

ก็อก ๆ

บูมสะบัดศีรษะเล็กน้อย ก่อนจะหันไปยังประตูหน้าต่างที่ไต้ยืนเสียงเคาะจากภายนอก ไม่นานประตูก็เปิดออกพร้อม ๆ กับบัวและท๊อปเพื่อนสนิทที่เป็นหุ้นส่วนสำคัญของร้านควบตำแหน่งนักดนตรีในบางวันเข้ามายืนข้าง ๆ ตบไหล่บูมเบา ๆ เป็นการให้กำลังใจเพื่อนทางอ้อมว่าวันนี้บูมทำได้ดีมาก

“ฟี่ปีมยังไม่ฟื้นหรือฟี่ปูม” บัวรีบเดินเข้ามายืนข้างเตียง พร้อมกับทอดสายตามองฟี่ชายที่ตอนนี้น่าจะนอนหลับลึกไม่รู้เรื่องราวรอบข้าง

บัวถอนหายใจน้อย ๆ เมื่อเห็นน้ำตาของบีม ไม่รอช้าหยิบทิชชูที่วางอยู่ข้าง ๆ มาซับให้ด้วยความระมัดระวัง เธอกล่าวว่าถ้าซับแรงเกินไปจะทำให้ฟี่ตื่น

“ปกติบีมฝันร้ายแบบนี้บ่อยไหม” ด้วยท่าทางที่ไม่ตกใจคล้ายกับเป็นเรื่องที่บัวเห็นจนชินตา ทำเอาบูมเอ่ยถามขึ้นมาด้วยความเป็นห่วง กำทิชชูในมือของตัวเองแน่นไม่ให้บัวสังเกตเห็น

“ก็ตั้งแต่เลิกกับฟี่” บัวพูดพร้อมกับถอนหายใจออกมาเบา ๆ

บูมเม้มปากแน่นทันทีที่ไต้ยืนคำตอบ รู้สึกจืด ๆ ที่หัวใจเมื่อรู้ว่าตัวเองเป็นต้นเหตุของความเจ็บปวดที่บีมต้องพบเจอโดยตลอดในทุก ๆ วัน

“ขอบคุณนะฟี่ปูม เดี่ยวบัวเฝ้าฟี่ปีมต่อเอง บัวรบกวนฟี่ปูมมา

หลายชั่วโมงแล้ว” บัวยกมือไหว้บูมด้วยความรู้สึกขอบคุณจากใจจริง
ไม่ว่าจะตอนนี้หรือตอนไหน บูมก็ยังเป็นที่พึ่งให้เธอได้เสมอ

ถามว่าเสียใจไหมที่พี่ชายทั้งสองเลิกกัน บัวยอมรับว่าเสียใจ
มาก เธอไม่อยากเสียพี่ชายที่แสนดีอย่างบูมไปเพียงเพราะทั้งสอง
จบความสัมพันธ์กัน แต่พอเวลาผ่านไปบ๊วถึงได้รู้ว่าแม้ทั้งสองจะ
เลิกกัน แต่สำหรับบ๊ว บูมก็ยังเป็นพี่ชายที่ดีเหมือนเดิม คอยช่วยเหลือ
บ๊วในหลาย ๆ เรื่อง คอยให้คำปรึกษาและความห่วงใยไม่ต่างจาก
เดิม แม้ว่าช่วงแรกบ๊วจะโกรธที่บูมบอกเลิกพี่ชายของตัวเองไป
ก็เถอะ

“ถ้ามีอะไรขาดเหลือกับอภินะ ส่วนผลตรวจหมอบอกว่า
อาทิตย์หน้าน่าจะออก คินนี่ก็ให้นอนดูอาการ ถ้าคินนี่บีมไม่ปวดหัว
พี่ว่าพรุ่งนี้ก็ออกจากโรงพยาบาลได้แล้ว” ก่อนจะกลับบูมไม่ลืม
อธิบายรายละเอียดต่าง ๆ ให้แก่บ๊วที่มารับช่วงต่อ

“ขอบคุณค่ะ ขอขอบคุณพี่ที่อุปถัมภ์นะค่ะที่เป็นธุระให้หลาย ๆ
อย่าง” บ๊วไม่ลืมยกมือไหว้ที่อุปเพื่อนสนิทของบูมที่เธอเองก็นับถือ
อีกฝ่ายเป็นพี่ชายไม่ต่างกัน จะต่างก็ตรงที่ที่อุปเป็นคนเจียน ๆ
ภายนอกดูดี ๆ บ๊วเลยไม่กล้าพูดคุยกัยเท่าไร แต่พอมีเรื่องวันนี้
เข้ามา ที่อุปช่วยเธอทุกอย่างไม่ว่าจะเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ คอย
จัดการให้โดยที่บ๊วไม่ได้ร้องขอ เป็นอีกวันที่ทำให้บ๊วมองที่อุปใน
แง่มุมใหม่ ๆ มากยิ่งขึ้น ที่อุปก็แค่ดูดี ไม่ได้ดูจริง ๆ อย่างที่คิดเอาไว้

ที่อุปไม่ได้ตอบกลับอะไร เพียงแค่พยักหน้ายิ้มรับพร้อมกับ
ยกมือรับไหว้บ๊วด้วยท่าทางสุภาพ

“เออ บ๊ว คิดค่าใช้จ่ายวันนี้ให้พี่หน่อยสิ เดี่ยวพี่จัดการส่วนนั้น
ให้” บูมที่กำลังจะเปิดประตูออกจากห้องไปหันกลับมาพูดกับบ๊ว
ที่ตอนนี้นั่งลงบนเก้าอี้แทนที่เขาแล้ว

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะพี่บูม เป็นสิ่งที่ร้านต้องรับผิดชอบอยู่แล้ว”

บัวรีบยกมือขึ้นโบกไปมาเป็นเชิงปฏิเสธ

“พี่ไม่มีอำนาจสั่งการในร้านของปิมกับบัวหรอก ที่บอกไปก็ถือวิสาสะมาก ๆ แล้ว พี่ไม่อยากให้ปิมคิดมาก” สายตาของนุมนับจ้องไปที่ปิมซึ่งยังคงนอนหลับอยู่บนเตียง

“โอเคค่ะ เตียวบัวสรุปไปให้นะคะ” บัวเองก็ไม่อยากมานั่งคาดเดาว่าพี่ชายจะคิดอย่างไร ถือเสียว่าลูกค้ารายใหญ่ของร้านวันนี้คือนุมนับแล้วกัน “กลับดี ๆ นะคะ”

นุมนับยิ้มให้บัวอีกครั้ง ก่อนจะก้าวออกจากห้องพักไปก็ไม่ลืมลอบมองปิมอีกครั้ง และจำใจต้องละสายตาเมื่อถูกเพื่อนสนิทลากคอออกจากห้องพักไป

“มองตามขนาดนี้ มึงไม่นอนเฝ้าเลยละ” ทันทึที่ประตูห้องพักปิดลง ท้อปที่พยายามรักษามารลักษณะเป็นหนุ่มเย็นชาต่อหน้าสาวก็ได้โอกาสปล่อยหมาในปากแว้งกัดเพื่อนสนิทที่ทำตาละห้อยมองอยู่อย่างนั้น

“กูทำได้กูทำไปแล้ว ไอ้เพื่อนเหี้ย”

“อย่ามาลงที่กูครับ นี่กูเป็นธุระให้มึงเยอะมากเลยนะเพื่อน วันนี้ ไหนจะไปดูร้านให้ ไหนจะไปโรงพักกับบัวต่อ ขอขอบคุณสักคำก็ไม่มี”

ฟอดดด...

“ไอ้เหี้ยนุมน ไอ้สันติน ไอ้บั๊กสันดานหมา หอมแก้มกูหาพ่อมึงเหรอก!” ท้อปร้องตะโกนเสียงดังทันทีที่ถูกเพื่อนสนิทคว่ำคอเข้ามาหอมแก้ม จนต้องรีบยกมือขึ้นมาถูแก้มตัวเองแรง ๆ

“อ้าว! ก็บอกว่าอยากได้คำขอบคุณ เวลากูหอมแก้มใครเขาก็บอกว่าเหมือนคำขอบคุณ เหมือนของขวัญที่กูประทานแก่ทุกคน” นุมนับเปิดหัวเราะออกมาทันทีที่เห็นเพื่อนทำหน้าเหยเหย แสดงออกอย่างชัดเจนว่ารังเกียจ “หรือมึงอยากให้กูหอมแบบดับเบิล”

“มาดับเบิลที่สันตินิทัศน์ไคควาย!” ท็อปลิ้มไปเลยว่าตอนนี้พวกเขาอยู่ในโรงพยาบาล หลุดเสียงดังไวววายก่อนจะวิ่งไล่หลังหวังเตะเพื่อนสนิท

ขณะเดียวกัน ภายในห้องพัก ตอนนี้ทั้งห้องเหลือเพียงแค่นักที่ทั้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้ข้างๆ พี่ชายนอนไม่รู้เรื่องอยู่บนเตียง “ไม่รู้หรอคะว่ายังรักกันอยู่ไหม ถ้ารักกันอยู่ก็กลับมาคบกันได้แล้ว รักกันดีกว่าเกลียดกันนะพี่ นี่บัวเสียดายพี่บูมมากอะ คนอะไรยิ่งอายุเยอะก็ยิ่งดูดี...ไม่ได้หมายความว่าพี่บูมแก่ะ” บัวบ่นอุบอิบระหว่างเฝ้าพี่ชาย พร้อมกับหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาทำงานไปด้วย “ถึงช่วงนี้จะปากดีไปหน่อยก็เถอะ”

ตั้งแต่เรียนจบมา บัวทำงานประจำได้สองปีก็ลาออกมาช่วยบีม ในช่วงที่บีมกำลังเซว เพราะความสัมพันธ์ที่ไม่คิดว่าจะจบลง โชคดีที่บัวเรียนจบบริหาร เธอเลยพอจะมีความรู้ในการจัดการอยู่บ้าง รวมถึงได้รับความช่วยเหลือบ้าง จากบูม ทำให้แบ่งเบาภาระของบีมไปได้เยอะพอสมควร ไม่น่าเชื่อว่าระยะเวลาปีกว่าทำให้ร้านหมูกระทะของบีมฟื้นขึ้นมาได้

ส่วนร้านหมูกระทะของบูมที่เปิดอยู่ข้างๆ ก็ขายดีไม่ต่างกัน เมื่อลูกค้าประจำรู้ว่าทั้งสองแยกออกมาทำร้านของตัวเองในพื้นที่ที่แทบจะติดกัน ต่างก็แวะเวียนมารับประทานสลับเปลี่ยนกันไป

เมื่อก่อนตรงนั้นเป็นที่ดินผืนเดียวกัน ทั้งสองช่วยกันเก็บเงินก้อนแรกของชีวิตซื้อที่บริเวณนั้นในช่วงที่เจ้าของประกาศขาย แต่พอเลิกกันบูมกับบีมก็แบ่งที่ดินออกเป็นสองส่วน ทำโฉนดที่ดินใหม่แฟร์ๆ กับพวกเขาทั้งคู่ ส่วนบูมที่เลือกจะเดินออกมาไม่รับช่วงต่อธุรกิจของที่บ้าน ไม่อยากหันไปทำอย่างอื่นเลยเลือกที่จะเปิดร้านหมูกระทะขึ้นมาใหม่ โดยใช้ชื่อเขาอย่างเดียว ไม่ว่าจะเป็นสูตร

หมูหมัก สูตรน้ำซุป หรือสูตรน้ำจิ้ม ถ้าสูตรไหนคิดด้วยกันบูมจะเลี้ยงให้สูตรนั้น ทำให้รสชาติร้านของบูมแตกต่างจากร้านของบีมมากพอสมควร เพื่อเป็นทางเลือกให้แก่ลูกค้า หากใครใคร่รสชาติไหนก็สามารถเลือกเข้าร้านนั้นได้เลย

อีกกระแสที่ทำให้ร้านของพวกเขาเป็นที่รู้จักจนคนตามมากิน นั่นก็คือกระแสร้านหมูกระทะของแฟนเก่าที่เปิดข้างกัน คลิปไวรัลนั้นมาจากพวกเพื่อน ๆ ตัวดีที่อัดคลิปเล่น ๆ แซวขำ ๆ ใครจะคิดว่าคลิปนั้นจะแสบ และนำไปให้นักเรียกวาหารในโซเชียลตามมากินเพื่อสร้างเอนเกจเมนต์ให้แก่ช่องของตัวเอง ไม่นานร้านของบูมและบีมก็กลายเป็นสถานที่เช็คอินพร้อมกับคอนเทนต์ตลก ๆ ที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าเป็นจริงไหม อย่างความเชื่อที่ว่า

ถ้ามากินหมูกระทะของบูมกับบีมครบเจ็ดครั้ง จะทำให้คนรักเก่ากลับมา

ถ้ามันง่ายอย่างความเชื่อที่ว่า ทำไมพวกเขาทั้งสองยังไม่กลับมาคบกันอีกล่ะ

ตอนนี้คนที่กลับมาขึ้นอยู่กับตรงหน้าบ๊วอีกครั้งคือคนที่เพิ่งออกไปเมื่อไม่กี่นาทีก่อน คราวนี้กลับมาพร้อมน้ำและขนมมากมาย คล้ายกับว่าต้องตุนเสบียงเตรียมขึ้นป่าขึ้นดอย

“อันนี้บีมชอบ เวลาบีมไม่สบายจะชอบกินเจลลี่ตัวหนอน แต่บ๊วให้กินทีละตัวพอนะ เดี่ยวบีมไม่กินข้าว” บูมหยิบซองเจลลี่ออกมาแจกแจงรายละเอียดให้น้องสาวแท้ ๆ ของแฟนเก่าฟัง “เอาตัวเหลืองเขียวก่อนนะ บีมชอบรสนี้มากกว่าสีแดงดำ”

“...” บ๊วยื่นมือมารับเจลลี่ มองหน้าบูมด้วยสีหน้าอึ้ง ๆ บอกตามตรงว่าเป็นครั้งแรกที่รู้ว่าพี่ชายเธอชอบอะไรแบบนี้ด้วย

“ส่วนอันนี้เอาไว้อุ่นให้บีมตอนเช้านะ บีมไม่ชอบอาหารโรง

พยาบาล” บมมหยิบใจที่ซบไปซื้อที่ร้านประจำมาให้ ถึงแม้ว่าไม่อยากจะไปร้านนั้นเท่าไรหรอก พ่อค้าแม่ปากหมา “ใจก็ใส่ ใส่หมูใส่ตับ ใส่ไส้ ไม่ใส่กระเทียมเจียวกับหอมสียะ”

“...”

“ส่วนอันนี้...” บมมเตรียมจะหยิบชิ้นต่อไปออกมาจากถุง แต่ก็ถูกมือใหญ่ของท้อปรวบถุงในมือมาวางไว้บนโต๊ะข้างๆ บัว พร้อมกับถอนหายใจด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่าย

“ขอโทษนะครั้นบัว เพื่อนพี่มันไม่ค่อยปกติ เวลาจะคบใครเลือกคนที่ตรงข้ามกับไอ้บมมหน่อยนะ อยู่ต่อหน้าทำใจเจ็บ หลังร้องเองอันนี้ไม่ควรละ” ท้อปอดไม่ได้ที่จะว่ากระแทกกระทั้นใส่เพื่อนที่เอาแต่ทำตัวน่าสมเพช อยากเป็นพระเอกแต่ปากไม่เอื้ออำนวย

บมมทำหน้าที่เหมือนหมาหงอย นิ่งยongๆ อยู่ข้างเตียง ในใจอยากยื่นมือมาลูบศีรษะ ลูบแก้ม หอมหัว แต่สิ่งที่ทำได้ตอนนี้คือใช้นิ้วชี้จิ้มเบาๆ ที่หลังมือของบีม

ส่วนท้อปกับบัวมองการกระทำของบมมแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจกว่าท้อปจะลากเพื่อนออกจากห้องพักได้ก็ใช้เวลาหลายชั่วโมง

“ไม่พักจริง ๆ ดิพี่บีม” หลังออกจากโรงพยาบาลแทนที่บีมจะกลับไปพักผ่อนตรงมาที่ร้านด้วยสภาพไม่ค่อยสมบูรณ์เท่าไร ไหนจะผ้าก๊อชสีขาวพันรอบศีรษะ ไหนจะรอยฟกช้ำที่เริ่มเปลี่ยนเป็นสีม่วงอีก บัวเห็นสภาพพี่ชายแล้วได้แต่ถอนหายใจในความต้อร้อนมองเจลีในมือของพี่ชายก็นึกถึงคนที่ซื้อให้ ถ้าบีมรู้ว่าบมมเป็นคนซื้อจะเคียดจแค้นแค้นตุ้ยแบบนี้อยู่อีกหรือเปล่า

“ไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย พักทำไมบัว” ระหว่างกลับมาร้านบัวเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้พี่ชายฟังคร่าวๆ รวมถึงเรื่องการดำเนินคดีกับลูกค้าที่เข้ามาป่วน บัวบอกว่าตำรวจแจ้งข้อหาทำร้ายร่างกาย

ถ้าอาการบิมีดีขึ้นแล้วค่อยไปให้ปากคำที่โรงพัก

“ดีจริง ๆ” บัวส่ายหน้าระอาพร้อมกับอ้าปากหา หลังจาก
ที่เมื่อคืนหลับ ๆ ตื่น ๆ เพราะแปลกที่นอน

“กินเจลลี่ไหม” บิมียื่นซองเจลลี่ไปตรงหน้าบัว “บัวไปซื้อมา
ตอนไหนอะ ปกติไม่เห็นจะกิน”

“เออ ก็วันนี้อยากกินพอดีเลยซื้อมาไง ว่าแต่ทำไมเหลือแค่
สีแดงด่าอะ”

“ไม่ชอบกิน อะ บัวเอาไปเลย” บิมีรู้สึกหมดอารมณ์กะทันหัน
เมื่อนึกถึงสาเหตุที่เขาไม่กินเจลลี่สีแดงดำก็เพราะรสชาตินี้เป็นรสโปรด
ของบูม เวลาที่ซื้อมากิน พวกเขาจะแบ่งสีกันชัดเจนว่าสีไหนแต่ละ
คนห้ามกิน แล้วสีไหนบ้างที่แบ่งกันกินได้

บิมีสะบัดศีรษะรีบไล่ความทรงจำในอดีตก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง
“ไปพักก็ได้เนะ เดี๋ยวพี่จัดการตัวเอง” บิมีเห็นสภาพอิดโรยของน้อง
สาวเลยออกปากไล่ให้ไปพักผ่อน “จะลากก็ได้ พี่ไหว”

“บัวแค่เพลีย ไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย” บัวย้อนคำพูดของบิมี
บ้าง ตั้งแต่มาทำร้านกับบิมี บัวคิดว่าตัวเองซึมซาบนิสัยบ้างงานจาก
บิมีมากพอสมควร พอได้เป็นเจ้าของกิจการ คำว่าพักแทบจะไม่
อยู่ในสมองเลย ถ้าหยุดก็เท่ากับว่ารายได้ที่จะได้รับนั้นหายไป พวกเขา
สองพี่น้องเลยตกลงกันว่าจะสลับกันหยุดดีกว่าปิดร้าน “แต่โชคตินะ
ที่พี่บูมเขาจ่าย...เชี่ย!” บิวรีบปิดปากทันทีที่เผลอตัวเอ่ยชื่อบูม

พูดชื่อไม่เท่าไร แต่ที่หลุดออกมาต่อจากชื่อนั้นดันเป็นเรื่องที่
บัวไม่ต้องการให้พี่ชายรู้

“อะไร มันทำอะไร” บิมีถามกลับแทบจะทันทีที่ได้ยินชื่อต้องห้าม
จากปากน้องสาว

“ไม่มีอะไรพี่บิมี บัวพูดไปเรื่อย” บัวหัวเราะแห้ง ๆ พยายาม
เบี่ยงเบนไปยังเรื่องอื่น “พี่บิมีว่าเราเพิ่มเมนูทอด ๆ ด้วยดีไหม ตอนนี

ของทอดร้านเราน้อยมากเลยพี่บีม”

“บ่าว” บีมไม่หลงกล เรียกชื่อน้องเสียงดูไม่ให้หลุดประเด็นไปไกล

“ไม่มีอะไรจริงๆ พี่บีม” บั้วรีบตรงเข้ามาดฟีชายให้นั่งลงบนเก้าอี้ตามเดิมพร้อมกับนวดไหล่ให้เบาๆ และหาทอปิกใหม่มาคุยกับบีมอีกครั้ง หลังจากเรื่องของทอดถูกปิดตกไปก่อนหน้า “นี่บ๊วว่าจะลองคิดสูตรหมูหมักที่ร้านของเราใหม่สักสองสามสูตรดีไหม พี่บีม แบบช่วงเทศกาลเราจะได้โปรโมต ถ้ามีแต่รสชาติเดิมๆ บ๊วว่าลูกค้าน่าจะเบื่อเอา...”

“พี่บั้วครับพี่บั้ว พี่บีมฝากมาบอกว่าขอใบเสร็จด้วยนะครับ พี่บีมจะช่วยดู...เหี้ย!”

ยังไม่ทันที่จะเบี่ยงเบนความสนใจจากพี่ชายได้ ความชวยก็ซัดเข้ามาอีกระลอก เมื่อแฮมที่โผล่ออกมาจากหลังร้านตะโกนเรียกบ๊ว โดยไม่ทันได้ดูว่านอกจากบ๊วแล้วยังมีบีมอยู่ด้วย เห็นอีกทีก็ตอนที่พูดจบประโยคแล้ว

“ไอน้องแฮมมม~” เข้าบ๊วแทบทรุดเมื่อรับรู้ได้ถึงรังสีอำมหิตของพี่ชายที่แผ่ออกมา “เป็นอัลฟ่าบ่นี ส่งกลิ่นข่มกันขนาดนี้เลย”

“ไม่ตลกบ๊ว”

“แงง...” สาววายสมองไหลอย่างบั้วรีบยกมือขอโทษพี่ชายท่วมหัว ส่วนแฮมไ้เธอค่อยไปบริพอีกทีว่าให้ดูให้ดีกว่าจะเอ่ยชื่อบีม หลังจากนั้นคงต้องมีโคดลับใช้เรียกชื่อแทนกันแล้ว จะได้ไม่โปะ

“เล่ามาให้ละเอียด”